

За Українську Самостійну, Соборну Державу!

За нашу Вітчизну!

За нашу Мову!

ВІСНИК

ХРЯЩ

Суспільно-політичний місячник

№10/23

СЕРПЕНЬ 1949

РІК: II

Визвольний

ШЛЯХ

СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ МІСЯЧНИК

Ч. 10/23.

СЕРПЕНЬ 1949 р.

Рік: 2.

ВИДАВ: Т.П.ОУН./В.Б./

РЕДАГУЄ: КОЛЕГІЯ/на прав.рукопису.

Воля народам!

Воля людині!

Смерть тиранії!

Н А К А З

В день Свята Зброї й Боротьби.

31-го серпня 1919-го року злучені українські армії, Придніпряно́вська й Галицька, прогнавши опільними силами московсько-більшевицьких наїзників, здобули столицю України - Київ.

Пам'ять про розгромлення наїзницьких орд і визволення Києва власними силами українських армій стала для українського народу найдорожчим оптимом незабутніх днів нашої волі і слави, а день здобуття Києва став для нас святом зброї і боротьби.

Цей день нагадує нам про значіння власної збройної сили народу, нагадує про той незабутній час, коли ми були незалежні, коли ми мали свої армії, боролись і перемогали ворогів. Він нагадує нам і вчить, що з нас є можливість боротися і перемогти, коли тільки належно з'єднаємо і zorganizуємо всі розпорошені сили нашого великого народу. З тої науки ми пізнали й навчилися цінити, понев усе, значіння власної збройної сили й пізнали, що для поневоленого народу єдиний шлях до волі - це шлях революційної визвольної боротьби!

Вірні тієї науці й тим наказам, які полишив нам заповіт серпневого чину, - ми взяли знову за зброю, як тільки прийшла перша нагода для цього, та створили Українську Повстанчу Армію, яка продовжує гідно визвольну боротьбу проти всіх наїзників України.

Сьогодні в двадцятьовому річницю чину 31-го серпня, по трьох роках боротьби проти німецько-гітлерівської окупації, в третьому році боротьби проти нової, поворотної большевицької окупації, - оточимо в карних лавах Української Повстанчої Армії зі зброєю в руках, нічим незломні, ніким не-покорені, вірні й послужні лиш нашої одній, великій і святій ідеї - В і л ь н о ї Н е з а л е ж н о ї У к р а ї н и .

Для Неї наша боротьба! Для Неї наше кров і наше життя!

Для Неї, для України, для визволення і волі, - в наших твердих повстанських руках наша зброя. Її здобули ми в найважчих умовах, власними руками на ворогах і тепер держимо твердо та не кинемо, доки не переможемо і, доки не завершимо нашої боротьби новою, але вже повною і тривалою перемогою, доки не відчинемо знову київських Золотих Воріт Свободи!

Друзі Повстанці! Борці-Революціонери!

Ще твердше держіть оцю зброю і здобувайте нову! Ще більше, ще краще бийте наві ворогів-окупантів!

Ще глибше, ще палкіше вірте в невідлужну перемогу свободи, у нас в Україні й в цілому світі!

Б о р і т е о я - п о б о р е т е !

За наші опалені села, за вигнання і звезення народу, за наш знищений край вкритий згарішками й попелищами, за всі переодидування, грабунки, побиї, вбивства, нечуванний терор, - за всі страждання і кривди нашого народу, - за нове небо і руйну -

- п і м о т е і о м е р т ь в о р о г а м У к р а ї н и !

ХАЙ ЖИВЕ САМОСТІЙНА СОВОРНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА!

ХАЙ ЖИВУТЬ ВІДКІ САМОСТІЙНІ ДЕРЖАВИ ВСІХ НАРОДІВ!

ХАЙ ЖИВЕ СПІЛЬНИЙ ВИЗВОЛЬНИЙ ФРОНТ УСІХ ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ ПРОТИ МОСКОВСЬКО-БОЛЬШЕВИЦЬКОГО ІМПЕРІАЛІЗМУ!

в м. серпні 1946.

СЛАВА УКРАЇНІ!
КП.

2. Ч.

ЯК РОЗВІТИ КОНЦЕПЦІЮ ВЛАСНИХ СИЛ У НАШІЙ
НАЦІОНАЛЬНО - ВИЗВОЛЬНІЙ БОРОТБІ.

/Продовження./

Чи є в нас можливість знайти таких союзників, чи ми їх вже маємо? Ми шукаємо і знаходимо оправданих союзників. В першу чергу серед поневавлених народів в СРСР: естонців, лотвців, литовців, білорусинів, доновських козаків, грузинів, азербайджанців, вірмен і всіх менших кавказьких народів, туркестанців, кизилів і інших. Вони в однаковому з нами становищі. Вони їх національно поневавлють і економічно грабують, як і нас. У всіх цих народів ті самі цілі, що і в нас: повалити російсько-більшовицьку терор народів і побудувати власні самостійні держави на своїх власних землях. Немає нічого, що їх з нами ділило.

Ми оцінюємо, очевидно, ці народи як союзників за розмірами організованої боротьби, яку вони ведуть на землях, тобто за отаном їх власних сил /так само вони оцінюють нас/. Але навіть, якщо не всі з цих народів сьогодні ведуть організовану боротьбу, тим не менше вони являють собою наших союзників, бо в них є ґрунт /важливе невдоволення і ненависть народних мас до російсько-більшовицьких загарбників, волеволі почуття і традиції визвольної боротьби/ для того, щоб таку боротьбу розпочати. Крім цього, на їх зрів, бодей отихібно, ми хочемо рахувати в переломний момент. /Це отанне припущення ми робимо хоч би на фактах отанньої війни. Нпр. набліження німецького фронту цілий ряд поневавлених народів СРСР: кримські татари, чеченці, калмики, балкарці оцінили як оприятливу нагоду, щоб підняти боротьбу проти російсько-більшовицьких загарбників за своє визволення. Ця їх боротьба набрала великих розмірів і була одностайно підтримана широкими народними масами. За цю саме, всенародну боротьбу російсько-більшовицькі імперіялісти хорботоко розправлялися із згадуваними народами, - частину цілком знищили, а частину заслали на Сибір./

Щодо російського народу, то він сьогодні являє собою олухняне зєрєддє в руках російсько-більшовицьких імперіялістів. Російський народ знаходиться в отановищі воєнної нації і, власно, опирається на нього, оталінські вельможі поневавлють інші народи. Класи більшовицьких вельмож знеходять опєртя в російському народі, з одного боку, ділячись з ним плодами овоєного імперіялістичного грабежу, а з другого боку, розпелвчи в ньому російський повнізм, отроєючи свідомість мас раототським дурманом /"російський народ найвидатніша нація"/. Це не означає, що серед російського народу немає жодного невдоволення. Ні, народні маси терплять не менше соціальної висноги, як за царської Росії. Вони також цілком поневавлєні політичних прав. Є й передові лєде, які бачать, що Сталін веде російський народ до зєгладї. Є, отє, ґрунт для соціальної боротьби за знішення класи більшовицьких експлуататорів, які прийшли після жєвтєнної революції на зміну поміщикам і капіталістам, проти яких російський народ так довго зєрєзєтє борюває. Тим самим можливість соціальної революції не виключені, однак, активна соціально боротьба сьогодні не ведеться. Тому соціальне наєдєтєлення російських мас ми можемо розцінювати лише як чинник, що до деякої міри послабляє більшовицький режим. Російський народ ми можемо розглядати як союзника голі, коли він підійме боротьбу за своє національне визволення і перєтєне олухити більшовицький, чи свєнтєуєльно іншим своїм імперіялістичним клєссом.

З результєтє другої імперіялістичної війни, СРСР загарбєв такі крєїни: Польщу, Чехію, Словаччину, Румунію, Мадярщину, Болгарію, Сєрбію, Хорватію, Албанію. Вони ці крєїни є формально незалежні, одє фєктивно вони поневавлєні. В них уже міцно закріплєна більшовицька єгєнтєра і вони зєрєз насильно підготєвляються до того, щоб бути виключеними до СРСР. Російсько-більшовицькі імперіялісти цілком узєлєхнили від себе також Фінляндію. Серед народів у єїх цих крєїн /ми будемо називати їх євєжєокупованими крєїнами для відрізнєння від крєїн, що вже зєнєтєдєлись в мєжєх СРСР/ ми також знаходимо союзників.

Все це народи з високою розвиненою національною свідомістю, народи, які до недавня чили державним життям, які вже сьогодні ведуть боротьбу проти російсько-більшовицьких загарбників. Правда, їхня боротьба має певні слабкості й недоліки, що випливають головним чином із невизнання більшовицькому, а також із того, що не вперевожно керувати старі політичні партії, прийоми й навички яких у новій політичній обстановці цілком не надаються. Та ці недоліки з кожним днем, під тиском свого життя, виправляються. Таким чином коло наших союзників поширюється на всі народи світоокупованих російсько-більшовицьким імперіалізмом країн.

Цінність союзу зростає в міру того, як співпраця між союзниками стає тісніше, як їхні дії стають якнайбільше координовані. І тут наша концепція власних сил зливається з концепцією опільного революційного фронту всіх поневолених більшовицьким народів, яку ми виголосили ще в період боротьби проти гітлерівських загарбників і, яке включила тоді також боротьбу проти німецького імперіалізму.

Для реалізації концепції опільного фронту всіх поневолених більшовицьким народів український революційний рух доклав дуже багато зусиль. Перші практичні кроки були зроблені ще під час німецької окупації і знайшли свій вислід у творенні національних відділів поневолених народів СРСР при УПА, та окликанні I-ої Конференції Поневолених Народів Сходу Європи й Азії, що відбулася 21-22 листопада 1943 р. на Волині /на території вивільненій У. П. Армією/. Далішими кроками у напрямі створення опільного фронту для боротьби проти більшовицькому в Антибільшовицький Блок Народів /АБН/ /позовез 1946 р./ який поставив своєю найближчою метою побудову Південно-Східної Європи і більшовицької Азії на вільні незалежні держави всіх народів на їх етнографічних землях. До АБН увійшли всі давніше поневолені народи СРСР а також народи світоокупованих країн. Завданням АБН є об'єднати й координувати революційно-визвольну боротьбу поневолених більшовицьким народів, а також пробуджувати й організувати таку боротьбу там, де вона ще не ведеться.

Як видно, ця концепція власних сил ніяк не виключає союзників, навпаки, вона виразно наголошує на потребу мати нем союзників. І ми сьогодні союзників знайшли, ми вже багато зробили, щоб об'єднатися з ними у опільний фронт, ми створили єдиний координаційний орган АБН, щоб могли якнайуспішніше і на якнайширшому фронті вести боротьбу проти російсько-більшовицьких імперіалістів. Основне наше завдання полягає зараз у окриптованні цього фронту шляхом зацілювання співпраці між союзниками й розроблення революційно-визвольної боротьби всіми союзниками на їх власних землях.

І чи єдиний революційний фронт всіх народів більшовицької Азії, Прибалтики, Східної і Південно-Східної Європи - це не велика сила? Так, величезна сила! На ній ми цілком певно можемо будувати наші плани повалення СРСР і побудови Української Самостійної Держави у вільній сімі самостійних держав усіх інших народів.

Народами світоокупованих більшовицьким країн коло наших союзників завжди не замикатися. Сьогодні більшовицьким загрозую цілому світові, всім народам Європи, Азії, Америки. На обставинах стають всі ці народи на становище потенційно наших союзників, які вже завтра мусять стати нашими дійсними союзниками, якщо він вони не будуть внаслідок якихось своїх імперіалістичних планів, які хотіли б вальше нас поневолювати. І тут наша концепція власних сил поширюється концепцією опільного фронту не тільки всіх поневолених, але також загрозених російсько-більшовицьким імперіалізмом народів.

Не сьогодні на всі народи нової межми СРСР усвідомляють собі якимі більшовицькому загрозую, не деякі вірають у можливість співпраці з СРСР, у можливість "співіснуюти з обох систем", не частіше покладая на успіхи укротворення СРСР /одні шляхом поступок, а другі шляхом "політичних творчої руки"/, не сьогодні уряди цих народів кинуться у рівняння і будуть згодом у півногах, але ми не сумніваємося, ми цього певні, що до боротьби з більшовицьким вони приступити мусять і приступлять. А чим довше цим народам прийдеться жити в незвідомості більшовицької небезпеки, чим довше і ці уряди відтягатимуть остаточне рішення, тим, власне, довше прийдеться платити їм самим, тим більші жертви прийдеться оплатити їм самим пізніше.

З період боротьби з німецькими загарбниками ми неодноразово вказували, нпр. поляком, словаком, чехам і іншим інші повнолешні більшовицькою народом на жорстокому, на загрозу ім також з боку більшовицькому, та зникнути до організування боротьби, творення спільного фронту проти німецького й більшовицького імперіалізмів. А тоді наші завдання знаходили серед них або зрозуміли. Якого ж інше стоїть ця справа зараз? Тепер ці народи самі зрозуміли потребу опірації з нами, тепер вони самі переконані у правильності наших пересторог і організують аласну боротьбу проти російсько-більшовицького імперіалізму. Виходячи з цього, то не розпочали боротьби окремими і правильними методами, тоді і тем, як ми родили, мусять сьогодні окладати далеко більші жертви. Так само буде з усіма сьогодні загроженими більшовицькою народом, коли вони піддаються із оверо боротьбою проти СРСР.

Виходячи з концепції власних сил, наше завдання на вітчину всіх загроженених сьогодні більшовицькою народів полягає в тому щоб допомогти ім зрозуміти повногу небезпеку, що нависла над ними з боку російсько-більшовицького імперіалізму. Його практик і прийома. Щоб переконати їх у потребі якийсьокорішого приотушення до боротьби з російсько-більшовицьким імперіалізмом в ім'я найближчих своїх інтересів людство, в ім'я їхньої власної незалежності.

Розглядаючи наших союзників, ми підійшли до питання третьої світової війни, до питання збройного конфлікту між СРСР, з одного боку, і англо-американським блоком - з другого. До такого конфлікту згідно намінує і він є тільки питанням часу. Суперечності між обидвома блоками є такі великі і з кожним днем поглиблюються не більше, то розв'язати їх може тільки війна. Яке ж наше становище до третьої світової війни з погляду концепції власних сил?

Для кожного поневоленого народу війна між його поневолювачем є якогосьбу іншою державою чи коаліцією держав завжди була і є бажана, бо вона полегшує його боротьбу за визволення. Нпр., війна Росії, Англії і Франції проти Туреччини спричинилася до повного визволення Греції, Болгарії, Сербії, хоч згадані великодержави не так були зацікавлені у визволенні Греції, Болгарії, чи Сербії, як у тому, щоб полегшити Туреччину шляхом відтягу від неї частини її державної території.

Очевидно, не можна війна приносить повне чи бодай частинне визволення поневоленому народові. Коли ж поневолювач виграв війну, а до того ж, коли виходить із неї неполабленим для поневоленого народу неогортає те гірші часи. Нпр., німецько-більшовицьке війна приєднала нам споматку для зміну окупантів, а в дльшому поворот старого окупанта, який по своїй перемові посилив до країн між національне гноблення, політичний терор, економічний грибунок, культурний гніт. Німецько-більшовицьке війна полегшувала нам боротьбу, оскільки обидва окупанти мали фронти, але в її виоділі ми не здобули визволення. Ми, однак, використали її для поширення і закріплення наших позицій для розбудови власних сил. З кожної війни проти СРСР, отже, ми зацікавлені, бо ми прагнемо розгрому СРСР. Так само, як ми зацікавлені і в третій світовій війні. Але третій світовій війні ми цілком не розглядаємо як чинника, який сам собою і то неодмінно мав би принести нам визволення, або щоб визволення "подарувало" нам протилежна сторона. Ми розцінюємо третю світову війну як можливість здійснення сприятливої угоди збройного визволення, як допоміжний чинник, який полегшить нам нашу визвольну боротьбу.

Але для того, щоб сприятлива угода не лишилася змарнована, треба бути розбудовани і приготовані на той час власні сили. Якщо власні сили, а не воєнні будуть рівнями тоді, чи збудуємо ми власну державу чи дельше лишимося в неволі на отаюванні кольтоніальних вобів. Без міцноідних власних сил на різних землях ми ні як не використаємо навіть найбільшнього моменту, навіть найбільш сприятливої міжнародної кон'юнктури. В переломний момент величне кожне хвилине і коли в той час на землях не було б у нас відповідної політичної сили, здібної використати таку кожну хвилину, здібна рідити з новотою за собою масу, ми не цілі засатирична, інше не як дотже, втретини б сприятливою нагоду для визволення. Тим оаком у доглядний момент потреба власних сил виступає якогосьбуключива. А на оверу руку їх не створимо. Їх треба довго і зваделегід підготовляти.

3. К - ч.

НАШІ ОСНОВНІ ПОЛОЖЕННЯ

У цьому числі починаємо друкувати
 відповідь З. К-ча, яке є ясовує про-
 грамові позиції українського на-
 ціоналізму. - Редакція.

Українське нація - наша Основна нашою суспільно-політичного сві-
 найвища мета. тоглядом є: українська нація, як природна
 категорія, непримикача партію.

I. Нація є найвищою духово-органічною спільнотою, що кристалізува-
 лася і виростала з означених історичних, геополітичних, господар-
 овських і соціально-політичних умов, як живе, реальне суще. Еле-
 мент вичуженого, підвладного, творить її суттєвий, складовий чин-
 ник. Етні, мертві і ненароджені-синтеза поняття нації.

II. Українське людина - це нерозривне складова частина української
 нації. Добро національної спільноти являється найвищою ціллю люди-
 ни на землі. Немає абстрактної, безнаціональної, новітньої людини.
 Є тільки національним змістом визначена конкретна, національна лю-
 дина.

Людина є внутрішньо-природна ідея свободи й спільнотний інстинкт,
 що творять вирішні черви людської природи. Природа людини - це
 природа внутрішньо-свобідної істоти, що своїм сумлінням відповідає
 за виконання ової спільнотного метового призначення.

Творча свобода людини і добро спільноти - це абсолютні цінно-
 сті. Законний примус має своє виправдання лише в тому, що через не-
 обхідне обмеження свободи, у випадку її надужиття, рятує її саму і
 окріплює як для спільноти, так і для одиниці, якої свобода знахе-
 дить ової межі там, де розходилась би з добром спільноти.

Новітня людина виконує овою роллю єдино через і в рамках націо-
 нальної спільноти.

III. Родина, як органічна клітина національного організму, збері-
 гач і гарант морального і фізичного здоров'я національної спільно-
 сті й одиниці - орієнтовна вертість наших соціальних міроприємств у
 рамках загально-національного добра.

IV. Нація, родина-рід, як проекція майбутнього, одиниця - така іє-
 рархія суспільних поів. Органічне подняння цих трьох вертіостей з
 внутрішньо-сприйнятним і органічно погодженим приматом спільнотного
 над егоїстичним, національного над індивідуальним, - визначає зміст
 нашою поняття людини.

Таку концепцію людини ми кладамо в основу нашої філософії життя.
 Метафізично-філософську основу з людської моралі, які не належать
 жодному суспільно-політичному рухові ні світоглядів, виконаня ре-
 лігії, українське героїчне христіанство.

V. Найвищою цінністю для української людини є українська нація. Зві-
 док: вишній й остаточний метов всіх змагань і кожної дії украї-
 нця на землі мусить бути добро, сила і ріст української нації.

VI. Найвищою формою буття і єдиним гарантом розвитку нації є націо-
 нальна держава. Буття і розвиток української нації може забезпечити
 єдино Суверенна, Соборна ні від кого незалежна Українська Держава.
 Звідом найвищий імператив для кожного українця: **З д о б р о у д а є ш**
УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ або з г и н е ш в б о р о т ь о і з Н Е І !

Ідеї свободи й справедливості I. Ідеї свободи і справедливості -
 - наші цілі воїшого життя. це ті вічні абсолютні вертісті,
 до яких прагнуло і за які бореться від віків і по віки бореться
 все життя, всі народи і люди. Вої споди в житті життя, поодиноких
 народів і людей, вої революції і патеріалізм ними мотиваваємою і зна-
 менувалися.

II. Національно-політичне означення і державне відокремлення
 для всіх народів та особота свобода для всіх людей без різниці ре-
 си, мови, багачтва гарантована майбутнім справедливим соціально-
 політичним ладом в інтересах прагнучої людини - це здійснення на
 овогозначному етапі розвитку життя ідеї свободи і справедливості.
 Національно-політичне означення локонується плебійсним кровю,
 в огні повстань і революцій, а не виборчими методами і не за поміччю
 виборчих ури.

III. Український народ, борючись за свою національно-державну суверенність і організаційний соціальний трудовий лад у власній державі від цих вигнаних, умітросельного значення гноблячи: свобода народів - свобода людини, - змагається тим самим водночас за перемогу свободи в огні всесвітності в усьому світі.

Свобода народу означає: суверенність, ні від кого незалежна - змочує національно-державні в етнографічних межах.

Свобода людини означає: повне користування кожною людиною всіма політичними свободностями в її безпосередньо учоть, на основі власної праці, у свободі господарських діб, та вільне користування відповідно чинками ефектами своєї праці у своїй народо-державі.

IV. Сучасна епоха в історії людства більше, як кожна дотеперішня, носить ознаки боротьби за свободу і справедливості. Бо це ніколи досі і нігде так брутально не потоплено неволятичних ідеалів людства, як у кліматі втілення волевого владництва тоталітарній російсько-більшовицькій імперії, брутальному поневоленості людини і народу.

Перебудова світу має по лінії боротьби - згідно волі нового ідеального людства - проти всіх видів поневолення і угноєння народів і людини. За таких умовин на шляху революційних народних нової доби історії - повстає Українська Держава, як перша епохотворна історична справедливість.

Повстання російсько-більшовицької імперії, відродження Самостійної Соборної Української Держави можливе лише революційним шляхом. Українська визвольна анти-тоталітарна революція є передовою силою звільнення гноблених більшовизмом народів. Вона є водночас національно-політичною, соціальною і культурною. Її носіями є народні маси, український народ, як цілість, себто це народно-політична революція. Це означає - народ перебирає владу.

Українська визвольна революція носить тотодній характер визвольної анти-більшовицької і антиімперіальної революції народів. Ця повстанність гарантує здійснення в поневоленому Сході Європи й підсвітової ідеї ідеї свободи і справедливості.

Український визвольно-революційний націоналізм - спадкоємник ідеї свободи і справедливості для українського народу і української людини.

і втіленням всіх відрізняючих життєвих прагнень цілого українського народу, як неподільної національної опільності, в означає отримання до свободи і справедливості для українського народу, та особистої волі і соціального добробуту для української людини.

II. Український визвольний націоналізм творить новий, у к р о і н о в к и й народо-державний, соціально-політичний лад праці, опертий на український соціальний лад, справедливості, на гармонійному зв'язуванні індивідуальних отримань з потребами опільності.

Український націоналізм виводить соціальний лад - ідеал українського народу, не з чужих лібералістичних, чи соціалістичних доктрин і спекулятивних теорій, а з тих соціально-творчих первнів української духовності, отже, та особливих потреб життя українського народу в умовини побуту, серед яких живе і які /елементи духовності/ призначені цьому народові.

Український націоналізм намагає до тих позитивних українських традицій сучасного, незмінного розуміння соціальності і українським народом, з обережкою якої завжди оточає творче, працює людина і мирною цінності якої завжди було її індивідуальне праця, та опільно мораль.

Український націоналізм - це не бові українських творчих традицій і сучасної боротьби проєкція майбутнього України з усіх площинах життя - не органічно ціла українська епоха життя і творчості. Проте з український націоналізм - це жодна космофобія. Він включає в свою антеду, практичну опільну всі здобутки людського генія, без огляду на те, під яким зв'язуванням ідеологічною впливом вони не досягали б.

Саме це він у протиставленні до лібералізму, чи соціалізму - оточає як жорстко, замкнена, не чотирьох не в культурі протиставлення, віж, протиставленням поєву, яким а і самі нація. Протиставленням лібералізму, чи соціалізму як цілісним оточенням, він усе корисне і

життям виправдане в площині практичних міроприємств влучає в овоє зовсім іншу цілісну систему організації життя українського народу. Як дух од духа, кров од крові української нації, він дає розв'язки на всі питання її життя в його органічній сокутності.

III. Українськиї націоналізм - це народнії і соціальнії рух української працьовчої людини. Він стоїть за трудову - себто без паразитерних верств - національну опільноту.

Він - це отвердження трудового суопільства, позбавленого паразитизму і будьякого поневолення, але заперечення інтернаціоналізму, тоталітаризму всіх красок /червоного, брунатного, чорного/, примету державної бюрократії над творчою людиною, клясової боротьби як глужду історії в соціалізмї зокрема марксистовського типу.

Він теж заперечення всякої експлуатації людини державою, чи людиною в українських внутрі-національних відносинах, отже як ліберального, так і тоталітарного державного, капіталістичного соціального ладу - во імя цілоти інтересів всієї національної опільноти й української людини зокрема.

/Продовження в од. числі/

+ - X - +

З А М А С О В І С Т Ь

ззовнішньо-політичної роботи.

ззовнішньо-політичної роботи.

Зовнішньо-політичну роботу мусять вести вся Організація, всі члени ЗЧ ОУН, всі українці на еміграції. Кожен українець мусять бути носієм ідеї боротьби України за свободу, не лише перед могутніми того світу, але перед всяким чужинцем: робітником, інтелігентом, селянином, урядовим, солдатом, старим і молодим, мужичинами і жіноцтвом. Є два шляхи акції: дипломатична, по торках офіційних /менше, чи більше/ кол і масова, - що охоплює всі кола всіх громадян прихильних і не прихильних серед усіх народів світу. Нема народу, серед якого не було б доцільно вести такої зовнішньо-політичної роботи. УГЗР веде дипломатично-політичну роботу, передусім масового характеру. Акція веде кожен член на кожному кроці, в хвті, де живе серед чужинців, промагає нашу боротьбу, в товаристві, а яким зустрічається і в яке умовне йде, щоб про нашу боротьбу, та її цілі інформувати, та зловести для неї прихильників, на прнци, серед опістраників і т.п. Українськиї робітник промагає наші цілі серед чужинського робітництва, організує серед нього вирази солідаризації з нашими прогресивними цілями, як можливо, організує протестні віча проти вивозу, переслідування і терору над робітництвом у підвоітських краях. Українськиї селяне, просять на чужій землі, не забувають, що їх рілні поля в руках ворога, та пам'ятають і про промагування боротьби за свободу і землю, про те, що їх завданням є уповідомляти всіх поза Україною, що таке більшовизм і що він зробив з українськими і взагалі з селянством у ССР, щоб селянство всього світу знало, де його ворог. Українська Повстанська Армія передусім вложена з українського селянства, що отановить її гро.

Українськиї інтелігенти, учителя, професори, журналісти і т.п. серед своїх професій і взагалі серед свого оточення просять у копити української і АЕН вивольної справи. Українськиї письменники, наукові працівники промагуть о-мобутність і національний зміст української культури, ідеї вивольнення взагалі, а тех спільні інтереси і цілі народів АЕН. Вони перостерігають світ перед загрозом більшовизму, що не лише знає культуру всього світу, як найбільше реакція всіх ч-сів. Українськиї свідченники мусять перед своїх однопредставників других народів інформувати про державні гадії української і взагалі всіх підвоітських народів, та промагати ідеї нашої церкви, що живе в катакомбах, на у церквях вікох тристової віри. Вони мусять довести до того, щоб усі вілкі церкви світу отанули в обороні нашої героїчної церкви, тої, що живе в катакомбах - православної-автокефальної і греко-католицької, щоб про нас віручий народ, якому ні смерть, ні терор, ні вольнення не вразили з серця Бога - знав увесь віручий світ і став в його захист. Зовсім помилковим є вести дипломатичну акцію лише впливаючи на високих ієрархів, епископів, ієрархів, але не-

обхідно і серед високого освітництва всіх народів і серед вірних вільного світу вести нашу пропагандистську роботу. Коли зовнішньо-політичне життя буде умовлене, коли її вести не лише високо освічені дипломати, чи професор університету, або журналіст, але, коли її вести також і в невеличких освітах, але широкого серця патріот-селяни, робітники, тоді, як вшоді кожного діяння буде тимк низів вродів світу, тимк має не "зласть імуних" в нашу користь.

Український вчитель, український студент, учень народної чи середньої школи, всі вони мулять серед своїх однолітків бути носіями нашої боротьби, Визвольної Революції народів. Це мулять бути тимк мас. Українська дитина мулять пам'ятати, що вона тут на еміграції і не те, щоб про її братів і сестер у краю, про їх нерозвинуті подвиги, знав усець світ. Це і такою мовою, яка є зрозуміла чужо-національним одноліткам, розказує легенду про малих героїв України.

Українська жінка, серед жіноцтва елітарного світу, серед німецького, та АРН - світу, в хаті, в приватних зустрічах, при закупках, при спільній праці, на кожному кроці, на імпрезах, на публічних зборах, вонди, де лише зустрічає чужинку жінку, пропагує наші ідеї, організує співпрацю, дова за допомогу українській жінці, що працює в УЧК Української Повстанської Армії. Це українська матір говорить світові про героїчну українську матір з козацьких і УПА часів, що дивлячись на труп вбитого енкаведистами онна з УПА - мовчки зносила допити, щоб не зрадити його друзів, що були при ньому, заларечувати, що труп який перед нею - не її брата-одинака.

Це засвідчить похильно вважати, що зовнішньо-політичну роботу може вести лише виколений фахівець. Виколених людей треба до дипломатичної, а до масової роботи зовсім не треба дипломатичних зміл. Це і те які англійські, чи французькі селяни, чи робітники, чи німецькі ученики, чи жінка не мають жодних дипломатичних зміл, хвається про якісь беред них, а не серед дипломатів, чи урядників міністерств. До цих останніх підуть такі, що вміють з ними говорити. А тут бде про підбудову для воюючої акції, а саме здобути прихильність мас для наших ідей.

Звємо в часі, коли націоналі політики не рїшають кабінетні дипломати, але народні маси, на яких тепер оглядається кожний розумний дипломат. Про мир, чи війну, рїшають сьогодні не кабінети, а самі такі народи. Ми бачимо, що англо-американський світ не йде на війну з ССР тому, що уряди не хочуть. Навраз навпаки. Англійська керівна верста свідомо, що війна є необхідна, але народні маси, не є підготовані до неї. Звідси і це звоління. Отже вистіраєт при демократичних устроях, остенне одво в усіх засадничих справах належить народнім масам. Тому вплив на ці маси - справа основної ваги. Звідси такою акцію можна перевести лише масовою політичною еміграцією, як не тому має її робити, щоб мати взагалі якусь громадську патріотичну роботу, але тому, що лише за поміччю її можна перевести зовнішньо-політичну роботу. Це не приклад, що у вшодній війні, така велика українська і взагалі поневолених народів еміграція новотала. Нерід від війни на два фронти, отже її вшодній масово еміграція. Означені соціологічні закони зобов'язуєт не лише у час війни, але і на отало. Отже, коли війна мала масовий характер, мулять мати повеснене зовнішньо-політична робота такою самим характер. Такі наслідки вже зобов'язуєт на отало і нині переводити зовнішньо-політичну роботу до акції таємних закулісних мотивацій "професійних" дипломатів - носенно і назадицтво. Сьогодні політику і "дипломатичну гру" ведуть, як це не дивно, але в основі предкає народні маси. Тому напр., б о н у в а т и про ти зовнішньо-політичної роботи Організації, та запряження її в н і з о м у і не маче цілої еміграції до неї, значить - це приглядати собі лавно пасувальні погляди кннерського, чи дворянського типу. Це ті часи тепер, не ті зміни. Моговімі - це озгаєній глуд нашої роботи на зовнішньо-політичному вілтинку. Тому як Зовордонне Представництво УГАР є для зовордонної політики в рамках "однійності", чи темненції в тому напрямку, так революційна ССР бере на себе обов'язок масової зовнішньо-політичної роботи. Про допомогу українській визвольній боротьбі вистіраєт рїшувати, як і про війну народні маси Заходу. Тому нашу зовнішньо-політичну роботу по лінії усвідомлення небезпек більшовицтву і ролі, як ебберде проти нього Україна і народів АРН серед мас Заходу, Близького і Далнього Сходу, необхідно нам вести всіма способами, вига-

худчи до того всіх членів Організації і всіх українських, та АБН емігрантів, серед усіх кол Заходу і АБН, а теж серед народів Азії і Близького і Далекого Сходу взагалі, коротко, народів усього світу, де лише живуть і житимуть українці, чи представники народів АБН. Ця праця треба вести і серед робітників копальні і матросів і хліборобів і журналістів і вчителів і професорів університету і отерих і малих, дітей і знаків, та жінок, дипломатів і студентів і опортуністів і пластунів і летунів і лікарів і земліачів зупинь, серед усіх і завжди.

Але ця робота не може носити лиш е характеру інформативно-пропагандистного, мовляв, ми лише інформуємо про нашу боротьбу і її цілі, та про страхіття большевизму. Треба вести акції в напрямі звільнення народних мас не нашого народу з оборону вільної України і народів АБН і захисту їх особів, з ідей Атлантийської Хартії, Чотирьох Свобід, демократичних ідеалів і т.п. Треба використовувати нагоди до цього. Напр.: навила над греко-католицькою церквою, визник робітництва, депортація населення, виселення цілих народів, колгоспний голод, жадання впровадити демократичні свободи і т.д. Під час мирових конференцій жадати виключити СРСР з нарад, як анти-демократичну, тоталітарну державу, виключити з ОН, намагатися переконати маси народів Заходу, щоб вони саме демонстрували національно-визвольну демократію з наших країн. Доотривати це до середовищ, серед яких є актуальні дані галоготесту, напр. серед вчителів і вірних і актуальна протестантська акція проти невольного навертання католиків, змаг за свободу слова серед журналістів і працівників преси, протест проти визноку серед робітництва і т.д. Значить, акції вести під кутом практичного ефекту, а не лише інформації, "як там у нас живеться". Ясно, що зможуть довести до виключення з неї народних мас альянсових і взагалі союзних народів, але крапля за краплею зирне і з камені яму.

Це є питання актуальне тепер і звязування з ними наших дій. Але незалежно від того стоить основна вимога отаження нашої концепції перебудови підсвітової Європи і Азії, в якій треба освободити і її землі народним масам альянсових і орієнтальних народів /Китаї, Арабія і т.п./ Хай теж через народні маси їхні провідники зобов'язують собі нові задуми і плани. Очевидно, незалежно від того покликані лише ведуть акції серед провідних кол альянсового світу. І саме головне зраз: ми музимо переконати західний світ, що війна незвідклично, що її уникнути жодною ціною не здасться, що при сучасному стані поділу світу на два ворожі собі табори - миру бути не може, що мир і свобода можливі тільки після повалення і знищення большевизму. Тому в інтересі миру і свободи є війна проти СРСР. Інакше питання миру і свободи, та прогресу не буде розв'язане. Це музять зрозуміти всі. Ми, що провадимо боротьбу проти большевизму вже тепер, музимо з цим напрямом окорудити всі акції. В нашому інтересі є війна. Отже акція наших українських емігрантських мас музять піти по лінії провадження війни /визвольної проти поневолення/ зброєю серед альянсових мас, які змучені останньою війною і не озвідомлені собі вповні небезпеки большевизму - не хочуть війни. Це є важлива робота, більше як переконання провідних кол альянсового світу, бо серйозні і відповідальні з них знають самі те, що необхідно є війна. Озвідомлення альянсових і взагалі мас антибольшевицьких народів /з тому з німецького, який зрештов хоче війни/, може бути доконане у великій мірі теж нашими і АБН емігрантськими масами. Маси на Заході і Сході, у всьому світі, музять зрозуміти, що власна війна проти СРСР, є з і з м о в о б о р е н н о в, бо вже сьогодні большевизм готується покликати до загербинської війни, за здвигнення світової імперії в Центром у червоному Кремлі з Москві, деспотичної імперії, у якій правитимуть орда алякзандрийських убожиків, у якій у всьому знижено не тільки свободу народів, але і людини, але буде призвирнене з отак робота і повбавлене всіх елементарних прав вільної людини. Коли б так сталося, кожному ясно, що це будуть умовки не тільки цивілізації і культури, але загублять усього прогресивного людства. - Це музуть сказати тут наші пацифісти, які бліднуть на звук цього слова "війна"? І, чи можливо є друга розв'язка крім війни з цим імперіалістичним світовим котеклізмом? - Ні ніхто не змігав, бо її немає.

Оце, нашим обов'язком є зрозуміти те того, що українські маси, з нами і маси БН були, по зявотній вгорі лінії і напрямних, зовнішньо-політичну роботу. Ми ж, - ось чим секрет нашньої війни і революції! - Це ця парадоксальна ситуація була зороговимом з нашої зовнішньо-політичної роботи для цілої української еміграції і зоромом для еміграції всіх народів так само гноблених, як ми, як народи цього БН. Тому, війну треба проважувати. Це відомість і необхідності вийде глибоко в душу мас Заходу, війни виключної, що буде приправкою до чинявольної революції, яка покведе вря імперіалістичної більшовицької загаронницької руйнівницької воєнної агресії, робітничької війни!

Муха.

- 00000 -

Демонія Стяг

ЯК СТАЛІН ТРИМАЄТЬСЯ ПРИ

ВЛАДІ

/Закінчення/

По смерті Дзєржинського, посаду начальника ГПУ СРСР заняв Менжинський. Менжинський з початку своєї кар'єри фактично був також проти Сталіна і належав до опозиції. Він співчував, а іноді і підтримував так зв. настрої серед членів партії "бойкотистів і анархо-синдикалістів". Але потім захопився цілковито поліційною машиною ГПУ і його репресіями та зичив для розбудови ГПУ і владання його праці всі свої сили. Крім ГПУ його більше ні чого не цікавило. Він живив нас до цієї машини працював без перерви і без "кміб". Але для цього в першу чергу потрібно було Менжинському підтримувати уряд. І він це робить. Це під час громадянської війни в СРСР, коли Троцький був одним з персон першої ранги, Менжинський попереджав його, що Сталін плете проти Троцького сітку і робить інтриги, щоб зліквідувати його. Менжинський слухав віров і промов "значущий" більшовицької трійки: Зіновєву, Каменєву й Сталіну, що прийшли в той час до влади. Але коли ця трійка розпалася в при владі отав "авоєсилний" Сталін, Менжинський одушить йому. В осені 1927 року ГПУ розпочинає отручуватись зже і у внутрішній справі партії. Певна група вищих партійців, що очолював Зіновєв, Каменєв, Смілгов, звертається до Менжинського з проханням, чому це ГПУ змішується в чвари й справи в середині партії. Ця група вимагала, щоб Менжинський представив їм протоколи про всі отидки, які Менжинський оголосив проти цієї групи на засіданні ЦК. Але Менжинський відрубно відмовився докзати ті протоколи. В це час Троцький звернувся до Менжинського з питанням такого характеру: "Пам'ятаєте тов. Менжинський про те, як ти одного разу окзали мені в моєму поїзді на південному червоному фронті, що Сталін творить проти мене інтриги?" Менжинський зніяковів, бо це було питання на засіданні ЦК партії, де був приютний і Сталін. Тут же зяходився і Ягода, який тоді вже займав посаду заступника Менжинського. Ягода пробував отав дивачу голову вперед і відповів: "Але тов. Менжинський ніколи не був на південному фронті..." Троцький перериває Ягору оловом, що він говорить не з Ягодою а з Менжинським і повторяє своє питання.

Тяк я був в нашому поїзді на південному фронті, - окзав Менжинський, - але я ніколи не він з чими розмови про Сталіна, хоч аддається про нові і попереджував зже, але це не торкалось Сталіна." Коли ж потім Каменєв говорив з Менжинським на одинці і окзав: "неже ви думаете, що тільки один Сталін зміг опраудуватись з засіданнями нашої революції?" То Менжинський відповів питанням: "А чому ви дозволили Сталінові зрости в таку отравну силу? Тепер уже за пізно..."

Всі особи, про які буде мово попередньо були підлетливими, боягушливими людьми, які плазували перед Сталіном, щоб лише бути в чергових партійної і радянської влади. Але серед членів партії було з богато таких, що не хотіли кланити своєю головою перед Сталіном. Тому Сталін поставив собі за завдання всіх таких осіб змитати геть із свого шляху і винищити їх.

Діяти жертв Сталіна не усталено, та так тяжко його усталити. Сталін майже цілковито знищив т. зв. "отару гурдія" більшовиків. Сталін зробив так, що не він олужить партії більшовиків, а партія олужить Сталіна. Першою жертвою Сталіна, як кажуть всі його "протизники" був Султан Галієв, голова Совнаркому Татарської республіки, розстріляний не наказ Сталіна, не за життя Леніна з 1923 р. Друга жертва - це був Фрунзе. В квітні 1926 року, коли Троцький був віддалений з посади наркома оборони, не його місце повелено Фрунзе. Фрунзе у більшовицькій партії був старим революціонером, він перебував багато років у в'язниці на Сибірі. Не новий посади наркома оборони Фрунзе провів свого тільки сім місяців. В листопаді 1926 року йому роблять операцію і він умирає під ножем хірурга. За сім місяців свого урядування Фрунзе діяв абсолютно самостійно і прикладав немало старань, щоб ГПУ не опікувалося армією. Особистий секретар Сталіна - Ваханов одного разу натякнув, що Фрунзе знаходився в центрі військової змови. Чи було це правда, чи ні - невідомо. Але правдивим є те, що в суперечках Зіновєва і Каменєва зі Сталіном Фрунзе був проти Сталіна. Зрозуміло, що опозиція нового комісара оборони - яким тепер був Фрунзе, являла з себе величезну загрозу для диктатора Сталіна. Інтелектуально обмежений і покірливий Ворошилов для Сталіна була фігура більше відповідна, як Фрунзе. В партії розповсюдилися чутки, що смерть Фрунзе стала лише тому, що вона була потрібна Сталінові. Фрунзе не хотів робити собі операцію, але Сталін окликав колегіум лікарів, які оглядали Фрунзе і висловили постанову, обов'язково зробити йому операцію, інакше його здоров'я загрожує смертю. Сталін теж неготов був на операцію. Операція була зроблена і Фрунзе вмер. Секретар Сталіна Ваханов, який в 1926 році відійшов зі своєї посади, а в 1928 році втік за кордон і написав у своїй книжці між іншим так: "Тепер методи умиртвлявати неугідну людину, що в при владі набагато легші, як були вони за Цезаря Борджія, чи Нерона. Тоді швидко діючи отруту вмитали в калешок з вином, а тепер це не потрібно. Бактерії сухотів систематично підмішують до херчу і неступать швидкопливкі сухоти, що ведуть обов'язково до смерті." Одну з величезних ролей для Сталіна відіграв Генрик Ягода /жид/. Ягода 16 років працював у Че Ка і в ГПУ, спочатку як помічник начальника, а потім як начальник. Він працював у найтіснішому контакті зі Сталіном. Завоював витягати від арештованих зізнання в неіснуючих злочинах, та признаватися до тих злочинів стало спеціальністю Ягоди. Сталін у 1933 році нагородив Ягodu орденом "Леніна", в 1935 році зробив його генеральним комісаром державної безпеки, а в осені 1936 року Ягodu звинуватили з посади начальника ГПУ, а на його місце приходить Єжов. У квітні 1937 року Ягода вже заарештований. Сталін пообіцяв Ягоді, що він буде помилуваний, коли визнається у всіх "злочинах", які немов би той творив проти Сталіна, партії і уряду. При чому до "справи" Ягоди приотворювали й справу вбивства Кірова, справу Зіновєва і інших троцькістів. Цивно, що Ягода "признався до вини, а Сталінові того й тільки було потрібно і він наказав Ягodu розстріляти. Не зчинених судових допитах, які до загального відомо не опубліковувалося, з'явилось, що Ягода, який був колись фармацевтом, мав спеціальну лабораторію отрути. В розпорядженні Ягоди знаходилися учені неоксикологи-спеціалісти по отруті. Коли було потрібно, Ягода доставляв той, чи інший калашерчик з отрутою, давав своїм довіреним агентам й інструктував його де коли і проти кого діяти. Разом з Ягодю сіли на стілець підсудних ще й 4 кремлівських лікарів, яких звинувачували, що вони буцим то спеціально отруїли Максима Горького й Куїбішевца, та хотіли отруїти й самого Сталіна. Лікарі "зізнавались", що вони прищипували ліки, які не відповідають до даної хвороби, а тому відповідальні за смерть М. Горького, Куїбішевца й інших. Однак фактично головний звинувачений не судив на стільці підсудних. Це був Сталін. По його наказу були отруєні Горький і інші. В шкрявках месек народу про це говорилось тихцем і пошепки. Горький не був ені помічник, ені змовщик. Це був великий москвофіл, "руський чоловік", але був добою сентиментальний. За часів першої і другої п'ятирічок, голод, терор, репресії й арешти досягали крайності. Всі кремлівські придворні висловлювали недоволення цієї політикою, а дружина Сталіна, Алісуца, не тільки протестувала, але що це не годилося Сталінові з'ячі. Як відомо, - Алісуца вмерла. Вона була отруєна самим Сталіном. Горький, як письменник був людина відомо. Він особисто тоді ризикував з самим Леніном, перешкоджаючи з захільно-європейськими, та американськими письменниками його відвідувати чужинці, та не зможування й знавство серед багатих робітників.

П. Карп*

ДО РОБІТНИЧОГО ПИТАННЯ В С С С Р.

/ Продовження /

В попередньому числі цього журналу вже було з'ясовано яке "штось" зазнав робітник в С С С Р, а особливо український робітник. Советське пресо "розперезується" й кричить про волю робітників в С С С Р, про те, що вони в "діяно" влада в країні ред, а в тім рехунку і в У С С Р. Розглянемо тут про те, як виглядає нині склад уряду "советської демократичної" У С С Р.

"Правда України" в числі Ч. - 222 подає такий склад уряду У С С Р: "оеред 415 депутатів - 177 робітників, 126 селян, 118 службовців і представників радянської інтелігенції". Далі "Правда" пише, що "з них 331 комуністи, а 84 безпартійних". Отже у чийх руках опочиває влада - цілковито зрозуміле... у комуністів. Це ті 314 - це мовчазно в порядку партійної дисципліни виконують керно накази Сталіна й Політбюро. "і з 177 робітників, як члени партії колись були робітниками /припустимо/. Але коли вони стали членами партії вони вже не працюють безпосередньо у виробстві, а партійний квиток дав їм посаду урядовця. Отже вони вже в службовці і навіть у партійній анкеті у них в зазначенні - "із робочих", але не "робочих". Селянство в кількості 126 осіб - це всі радянські активісти, що ніколи не мають безпосередньої опречи до хліборобства, а лише працюють у галузі хліборобства - тобто голови колгоспів, директори радгоспів, агрономи, зоотехніки і т.д. Це в ті ж самі службовці. Інтелігенція - це на взір Тичини, Рильського і інших, пілабузники, підлизи, ідеологічно захитані і навіть, коли б оті 84 безпартійні делегати від себе внесли якусь свою пропозицію в уряді, як від безпартійних - то їхній внесок не пробіюв би. Та й ті "безпартійні делегати" це "вибрані" по рекомендації Політбюро, іншими словами мусово навикнуті мові. Це такий склад уряду У С С Р. Кому, як кому - але нам добре відомо якими шляхами виконуються в С С С Р "демократичні вибори" до уряду, та як партія поставила до влади "гегемона". І сталінський "мудрість" правдива, що "пролетаріят С С С Р перетворився в нову класу, робітничу класу С С С Р". А ця "робітнича класу" С С С Р в безсловесно машина-тварина, що тільки має одне едине право - понад силу працювати, точно й без суперечок виконувати накази парткомів, та профкомів і терпіти злидні й горе, та голодувати. Заге робітники С С С Р не сміє "вольнодумувати" і чинити опір невізьяницькій системі.

Оце й в ті "історичні завдання робочої класу в С С С Р в процесі контрреволюційної революції". Большевики й до нині оперують також неваж як "робітничу класу", хоч намагаються замінити його словом "трудящійся". Але чи в С С С Р нині робітництво? Того соціального класу як робітництво, яким оперує навіть К. Маркс - в С С С Р немає, бо всі народи С С С Р складають в себе цілковито однорідну пограбовану масу перстворену в жабраків. Такими в селянство, робітники і інтелігенція. Зсі вони в большевицькому ярмі визиску йедви животіть. Над ними стоїть тоталітарна влада "новітньої" буржуазії, партійної класу. Це в советське парт-буржуазія, що керує всією державою. Те ж в С С С Р протистоять дві смертельні одне другий ворожі сили: одна - це маса трудящійся - селянство, робітництво, та інтелігенція, друге - це партійно-бюрократична йота. Іншого в С С С Р немає і більшовство і робітництво і інтелігенція мають у С С С Р один загальний інтерес - це за всяку ціну зруйнувати терму народів - С С С Р, визволитися в від московської неволі, збудувати власні, незалежні, самостійні національні держави. Визволитися в від московсько-імперіалістичної "описи" ці нації в своїх державах будуть будувати й утворювати свій власний, який ім угілий, соціально-економічний устрій.

І в текій площині стевалення питання немає ніякої марксовської економічної законності, чи нерівномірності розвитку капіталізму. Лидино в свідомі і розумні істота, а не якийсь марксовський соціалний автомат. Лише розумна творчість належить людині, що в першу чергу і на перше місце виводує ідею і нав керується. Розумна творчість, порівняння до великих чинів, та служба суспільству ґрунтується на ідеїній свідомості, а не на соціально-матеріалістичних економічних.

В боротьбі з Загарбниками в Києві МІГРАЦІЯ

ЗАКЛИК УПА ДО СУСІДНИХ НАРОДІВ.

Воля народам!

Воля людині!

Смерть тиранії!

До чеських і словачьких воїнів.

ЧЕХИ І СЛОВАКИ! ВОЯКИ!

Недалеко Зао дітям отрашні речі, кільканадцять дивізія польського і большевицького війська, та поліції виганяє українське населення з *ого сіл, грабує усе майно, б'є безборонних людей, знущається, мордує десятками з цілими селами, палить хати, кидає дітей у вогонь. Пограбованих насильно зигнаних, бідних нещасних селян везуть у зми, серед отрашних морозів, гірше чим худобу на вигнання.

Кожний чоловік, у якого є людське серце, - мушить до краю обурились тим нечуваним масовим ледоїдовським терором!

Ми Українські Повстанці, змугутили до збройної боротьби з оборони овоього народу, в обороні людського права і життя! Ми не дозволяємо, щоб польсько-большевицькі банди і війська - грабували і мордували безкарно наших людей, та щоб виганяли насильно з рідної землі. - Будемо боротись усіми силами проти польсько-большевицьких червоних ледоїдів, які неолідують і продовжують ганебну винищувальну роботу Гітлера. - А там, де винордують і виженуть наших батьків зі своїх хат - огляймо до рвети ової села, щоб лютий мороз - ледоїд не кормотав в нашій праці і щоб запротестувати перед світом і перед історією проти цих отрашних злочинів, які доконують на нашому народі червоні московські тирані і їх польські нафити.

Ч Е Х И І С Л О В А К И ! Коли отенете на овоєму кордоні в Карпатах гляньте з гір - як що ночі селами кілометрів горять хати і цілі села на просторі 800 км. від хребтів Карпат по долині Буг! Гляньте, як виганяють там на мороз і сніг і мордують людей, як утискають там лісами і ярами, на снігу і на морозі отарці, жінки і діти, гірше як за татарських часів!

Такі самі знущення, масові морди мирного населення, арештування, розстріли, вивози на Сибір і на ледові підлігуновий океан, злики до безконечних концтаборів, грабуни і терор діяться овогодні в цілій Україні!

Хей це буде пересторогов для всіх народів, які це не знають зблизьке большевицької тактики!

Пам'ятайте, що така сама отрашна доля чекає в майбутньому і Ваші народи, коли зотіюються над Вами большевицьке ярмо! Во московсько-большевицькі імперіялісти приготовляють теку долю для цілої Європи. Тому овогодні перший обов'язок усіх поневолених демократичних народів - отенути спільно до оборони і боротьби проти цієї небезпеки, проти загрозен нової, червоної, фашистської тотальної тиранії, яку несе новому світові московський імперіялізм.

Український народ першим узяв жертвов московського червоного фашизму і першим виступив до боротьби проти нього. Овогодні ціла Україна, а з нею всі другі краї величезної тюрки народів - СССР, горять у вогні революційної повстаної боротьби небувалих розмірів. У вогні цієї боротьби повстає і твориться спільний шквалючий фронт усіх народів поневолених і загрозених большевицьким терором.

Україна кличе і Зао, наші Браття - сусіди до нього великого діла!

РОВНІРИ ЧЕСЬКО-СЛОВАЦЬКОЇ АРМІЇ!

Ви воїни, але у Вас людське серце і сумління. Ми знаємо, що Ви Чехи і Ви Словаци - опити культурних, демократичних, політично високо розвинених народів, - тому віримо, що Ви станете разом з нами проти фашистсько-польського варшавського і лодзького.

Коли Ви чеські люди, коли Ви демократи, - не охужайте більшовицької брахлівої пропаганди, не адужайте тих, які викваліть червоний тоталізм і вкляуть Вам виступати проти українців. Не адужайте їх, а допомагайте серцем і ділом українському народові в його горі і нещасті і в його героїчній боротьбі!

Ми українці - Ваші найближчі сусіди і найближчі брати. У нас одна олов'янка кров і однакові волелюбні, демократичні переконання. Не допомагайте отже нічим ворогам лодзької свободи, але допомагайте їй оборонцям!

Пам'ятайте, що ми, Українські Повстанці, боремося за найвищі і найшляхотніші вселюдські ідеали свободи, братерства і рівноправності всіх народів, що ми боремося за національне і соціальне визволення, рівність і справедливість кожного народу і кожної людини! Ми кров'ю чинимо за ці ідеали позних три роки в боротьбі проти німецької окупації - і тепер продовжуємо нашу боротьбу за ті самі ідеали проти окупації більшовицької.

Не виступайте отже проти Українських Повстанців, не отримайте до нас, алеєднайтеся з нами і допомагайте нам. Тим приодужитеся також своїй батьківщині, яка рівнож загрожена сьогодні небезпекон більшовицького імперіалізму.

Слава нашим волелюбним олов'яньким братам - Чеським і Словачьким Демократам!

Хай живе співпраця і братерство наших народів!

Хай живе Вільна Самостійна Соборна Українська Держава!

Хай живуть вільні самостійницькі держави усіх народів у братерській дружбі і співпраці!

Хай живе новий вільний світ на руїнах гітлерівської і большевицької тиранії!

Геть чорний, брунатний і червоний фашизм - ворогів лодзької свободи!

Хай живе воля, братерство і соціальна справедливість усіх народів і всіх людей!

1946 р.

Українські Повстанці.

- o - o - o -

ЯК УМИРАЮТЬ ГЕРОЇ...

Протокол смерти над рай. реф. С. Б. Станиславівшиною Ореста - Аркою, та рай. реф. С. Б. отан. району Юри - Андрія, в дні 14.1.1946.

Дня 14.1.46. р. вечером у одній хаті в Підпечерах, отанкол. р-ну, де передньо квартирував ранений босник В. і рай. тех. реф. Ярослав, візшился над. реф. СВ Аркою, рай. реф. СВ Іра з босниками Н. і П. Тут приїхав також надр. ВУХ Оля, що мав робити раненому перебілку.

На отійці перед хатон отояв босник Н., він за якимсь часом прийшов до хати і сказав, що недалеко від цього господарства, від отороны квартирующего більшовицького гарнізону, їде лижось 10 людей, правдоподібно большевників. Вони приотні в хаті повстанці вишли на двір. Аркою з Ірою і двома босниками пішли в отороную своїх постотів, с раште заїхали до отайні, де була криїнка. Через приблизно 10 хв. Аркою з Ірою, та босниками помернули до отайні, та оказали, що вони перевірили всі поблизькі господарства і нігде большевників не бачили. Так розмовляючи кілька хвилин, побачили як дорогов у віддалі отоло 100 м. від них їло з їхню отороною 5 большевників. Ярослав, В. і Оля остали в отайні. Аркою з Ірою і босниками почали відотушати в отороною ріки Зороки. Вони хотіли берегом перейти понад річку в другу частину села, але їм перетяло дорогу 5 большевників, що почали їх сильно оботрілявати.

Полотенці повернули і почали відступати в сторону с. Підлузь, але тут знову поретяло ім дорогу 5 большевиків, що в ногу застрелили їх погнем. Гра зотрілила кілька серій з ППС, 6 Аркаш з пістоля, - залягли. Саме в той час один з большевиків вистріляв до них ще одну серію з автомата і ранив обох - Аркаша і Гру. Гра крикнув до Аркаша: "я ренений", витягнув пістоль і добив себе. До мертвого Гри збіглися большевики. Раште полотенців, користавчи з цього, відступили поміж хати.

Ренений Аркаш, бізучи понед річку, зімлів і впав у воду, /на ріці був лід, але по леді плила вода/, але по хвилі опритомнів, встав і пішов під хату Бойчука Ярошова. Там заступив, щоби йому відчинили і знову зімлів. Господар Клеїнота Володимир вийшов на двір і забрав його до хати, а сам пішов знову на постій рай. УЧК Віри і зголосив їй про рененого Аркаша. Віра пішла на постій рай.тех.ред. Я., закликала з криівки Оля і разом з нею пішли до Аркаша робити перев'язку.

Аркаш мав перебиту праву клячищу, а куля виїшла під правим лопатком. Дівчата з першу чергу дали застрик на піддержання серця, а опісля взяли до перев'язки. Скидаючи маринарку, згорнули з оорочки дуже багато застиглої крові. Підчас перев'язування зчинився в оелі отріл. Аркаш сказав Олі зійняти з його кишені довірочні записки і їх опалити. Різночасно передав їй до переходання матеріали, що їх одержав від Енея з тим, щоб вона їх опісля передала Б. На випадок заскочення їх большевиками з хати наказав себе дострілити. Оля опалила записки і захопила матеріали. В оелі успокоїлося, і дівчата скінчили перев'язку. Віля год. 3-ої над ранком занесли його до криівки Б. В криівці, не зважаючи на рану в грудях, Аркаш цілий день жартував. Кертма сказав до Б.: "шкода, що ти майже видужав, а то я поміг би тобі отогнети". /Б. після свого зранення дуже отогнав/. Вечером того дня /15.1./ перенесено Аркаша до його дотеперішньої криівки. Він наказав ще Б. забрати звітлія машиніотку з машиною і перенести до іншої криівки, а біля нього до лічення залишився Оля. Покищо казав не залишати біля нього ніякого боевика, хіба повернуть з терену Вуйко з Гркою, то їх оставить як зв'язкових між ним і Б. На запитання Б. як чується на олях, відповів, що чується досить добре і думає, що видужає. Б. відходячи сказав Олі забрати від хворого пістоль і заховати у виході, бо він у гарячці міг би себе застрілити.

16.1.46. Оля написала записку до д-ре Рогольського, в якій просила від нього пояснень, як лічити і відповідних ліків.

Слідуючого дня один цивільний мужчина приніс ліки до села, а нічим Вуйко і Грко, що не вночі 16.1. вернули з галицького р-ну, разом з Б. пішли до Аркаша з ліками. З. і Б. представили Аркашові стан праці в галицькому р-ні, опитали як чується. Він відповів олабим голосом, що чується добре. Б. запитав, що пістоль дальше отогнеть у криівці, але цього не квестіонував, бачучи, що Аркаш є притомний.

Від тої Б. і Г. по-другий день заходили до криівки Аркаша. Б. питав їх про стан здоров'я Аркаша, а вони відповідали, що погано, але є ще надія на життя.

24.1.46. Оля передала до Віри записку, що Аркаш чується дуже погано, вже 2 очі зотодять оболонками, лише застрики ще вдержуть його при житті. Після півночі почала гарячка опадати, а за якийсь час знову сильно підокочило. Аркаш сильно собою кидав і говорив, що помер. Опісля кілька хвилин проспався, пробудився і сказав, що буде жити. То знову гарячка знову підокочило і він почав з гарячки говорити. Опісля знову заснув на кілька хвилин, а як пробудився, почав сильно собою кидати. На чоло вступив зимний піт, очі звернулися в одну сторону. Оля дала йому застрик. Він докоряв Олі, що не дає йому спокійно вмерти. Після застрику зробилося йому дуже краще і він просив у Олі пістоля. Оля пішла дати йому кваного молока. Заміж вона вернула, Аркаш лівою рукою достріляв себе в голову.

Аркаш похоронено на місцевому цвинтері.

Большевики, що кинулися на трупа Гри, здерли з нього убрання, забрали зброю, а тіло перевезли олями до оілярди і там скинули. Тут над трупом страшно знушалось. Поколади штином ціле тіло, новитягади очі, а в груди застрелили тичку з картков і вопилом: "Бандит Степан Михайло - Гро". Біля оілярди лежало тіло Гри коло 10 днів. Подня знувалося над ним большевики. Опісля відвезли його большевики на хуторіще цвинтеріще і тут замінували.

Думали, що хтось з підпільників прийде збирати тіло й при тому розірветься міном. По кількох днях більшовики самі зірвали міну, по вибухавці зірвали трупову голову і розірвали груди. Так отояло знівечене тіло повстанця протягом місяця від дня смерті. По довгих заходах удалося членим родині дістати дозвіл похоронити його на тому місці, де лежав. Боже після закінчення блокади тіло о.п. при похоронено як слід, на сільському кладовищі.

7. 5. 1946.

- o - o - o -

В І С Т І В Т Е Р Е Н У

за місяці: січень, липень і березень 1948 р.

Район: Р о г е т и н .

С і ч е н ь :

Протягом звітного місяця більшовики часто звідили в села для полегшення адміністративних справ - призначення нової сільської адміністрації, призначення контингенту підвод у Карпати, на роботу. Крім того ночами робили по селах завіздки, в дні квартирували по господарях, найчастіше в голови, чи секретаря о/р. При зміні участкових старі записували нових з тереном і людьми, робили окопи на поодинокі господарства і хутори, де переводили контролі. Від дня 10. 1. до кінця місяця стало перебувати більшовики в ос. Залужжя і Вербілиці, де беззастовно гонили людей до сільської канцелярії і зимагали зв'яз до колгоспу. При тому вдавалися до підлих прийомів: ловили за руки, вилучили олівці і в так підлий опосіб будували "радіоне і щоденне життя".

3. 1. З а л у ж ж я. До села прибув участковий Дооганозовський і організатор колгоспу Седуконич Гріша, та 3 міліціонери. Вони розіслали десятників зганяти людей на мітинг. На мітинг прибуло лише 10 стариків. Коли промовці почали говорити про колгосп, люди виходили з села. Деяких більшовики ошлов задержували і зимагали підписати зв'яз до колгоспу, але ніхто не підписав.

3. 1. З а л и п я. До села прибуло 8 більшовиків на чолі з Мироненком. В день і в ночі окликали селян до о/р. і зимагали зв'яз до колгоспу. При тому поназивали людям, як то добре в колгоспі живеться, скільки одна особа може заробити. Селянина Каміньського Івана держали цілу ніч і змушували зписатися до колгоспу. Він на це не хотів погодитися, тоді зловили його ошлов за руку і з цей опосіб хотіли підписати зв'язу, але він боронився і підняв крик, за що більшовики його побили. Цього самого господаря опісля заарештували і засудили на 6 місяців примусової праці, закидаючи йому, що він не звів кльонів. Різно з по такій осмії причині засудили Кумалу Андрія на 6 місяців примусової праці.

4. 1. Ч е с н и к и. До села прибула оперативна боїзка під командою кап. Овчаренко в числі 8 чол. Ніччю заарештували одну хінку, яка крилася після вивозу. Ранком Овчаренко з 3-ма бійцями пішов у село, в 4-ох замикач біля ерештової. Арештована земітала хату і знісоачи сміття, зтікло від більшовиків. Ніччю за нею шукали з селі, а другого дня відіхали з район.

5. 1. П і д г о р о д д я. Над вечером отрінулося двоє повстанців з переходом більшовицькою боїзкою в числі 13 чол. Повстанець запитав: "кто ідет?", більшовики відповіли: "а это кто?" На ці слова повстанці почали отріляти по більшовицях. В цій отрічі повстанці збили двоє в міщя, двоє тяжко ранених померло по дорозі, а чотирьох поранили, між ними сержанте. Повстанці відотушили без ходних отрет. Більшовики з паніці зателефонували до терену за поміччю. Ніччю приїдуть більшовицки в силі 300 чол. з оубільних районів: Бурштин, Бучачіці, Болішці, Калуж, оботавляють село зоотавами і ранком с 6-12 год. роблять отислі ревізії. З села нікого не зипустили. Обладе зглядель так: за порядком провіряли кожну вулицю, мали наказ провіряти кожне господарство через 3 год. Розкидали загати, скидали пилу в отрічі, знісали з отодолі збіжжя і солому, відризали в хатах підлоги, розвалювали печі, залили отіні з пизниці і отайніях.

Так перевіряли через 3 дні. До населення отазилися дуже вороже. Ця перевірка не виглядала на перевірку за повстанцями, а на пацифікацію. З села виїхали дня 8.1. Багатьом селянам при перевірці робили шкоду.

8.1. Ч е р н и к и. До села приїхало кількох представників з Києва і Станіславова з кап. Овчаренком для розслідування побиття, яке доконав Овчаренко під час визволення. Тут відкопували трупів Яновського Степана і Куравінської Олени, ходили до тих селян, на підозрі яких убито тих людей, прикликали голову с/р. і зі всіх опитували протоколи. Ця сама комісія їздила до сіл Пукозь і Дібриноза для розслідування подібних убивств.

9.1. Ф р а г а. Вечером до села приїхав неznаний "повстанець" і заночував у Коробція Миколи. На другий день заїхав він на коні до с. Дюбша і на читальнянім будинку напшов: "Хто був у Німеччині, хай ховається, бо таких будуть вивозити на Сибір". Цього самого дня /10.1./ поїхав він до с. Внопа, та говорив людям, щоб ховалися, бо скоро буде війна і большевики розпадуться. Різко погрожував людям, по якщо хтось скаже би про це большевикам, то він спалить ціле село, бо він не боїться ні м'яса, ні м'яда, бо має документи. Те саме говорив він у селах Мелна і Внопа.

Цей озний типок приїхав дня 11.1. до с. Клішівна в куртці емериканського летуна і робив під церквою збори. Говорив, щоб люди не вшюувалися до колгоспу, бо хто вшюється, то повинен на дереві. Різко казав, щоб селяни не здавали державі жодних поставок, ні контингентів. Говорив російською мовою.

10.1. З е р б и л і в ц і. В село заїхали большевики, та насильно зганяли людей до колгоспу. Люди втікали на другі села і ховалися хто куди міг.

11.1. Ч е р ч е. Большевики робили на село облогу. Розбирали загати, рубали підлоги, розвалювали печі. При цьому нічого не знайшли і підкинули одному господареві пістоль, за що його заарештували і зажадали викупу. Зінка арештованого принесла большевикам дві літри горілки і 10.кг. осле і большевики випустили арештованого.

14.1. Д і б р и н і в. До села прибув кап. Овчаренко з 3-ма бійцями. Ніччю ходили по селі і заходили до підозрілих людей. В день ходили по селі за горілкою і перевірили кілька господарств. Над вечером кап. Овчаренко сам пішов у село і сам прострелив собі руку, та почав стріляти в гору. Після цього зателефонував до району і вночі приїхало ще около 25 большевиків. Овчаренка забрали до району, а інші робили облогу в тій частині села, де прострелився Овчаренко. Облавники розбирали загати і грабували все, що залишилося від ошат.

14.1. Ч е р н и к и. Через село переїздив цей озний большевик - провокатор, про якого було вже згадка попередньо. Він був у руському уніформі з крісом "мавзер". Він питав людей, чи нема в селі большевиків, чи тягнуть до колгоспу, та казав усім, щоб не приходили до колгоспу, бо большевиків не буде ні тут, ні там.

21.1. С т р я т и н. Оперативна група кап. Овчаренки закватувала ніччю селянина Цимбалістого Степана на Погребиських. Ніч була місячна, а большевики були в білих маскіровках. Один большевик стояв на стійці, а решта спали. Біля 3-ої год. стійковий застріляв 3-ох людей, які йшли в оторопу большевиків. Большевики повиходили з хати і залягли. Коли повстанці були вже близько, большевики освітили їх ракетом і відкрили вогонь з усієї зброї. При перших отрілах один з повстанців був важко ранений і згинув. Двох інших, відотрілявшись відотушили. На другий день большевики забрали тіло вбитого до села Стратина, прийїздили його до плота поробили йому білі панони з хусточок, та перед людьми висмівали. Сотанні набой, які залишилися в автоматі повстанця, вистріляли в нього. Так стояв тіло під плотом до полудня, а відтак приїхала машина і забрала його в район.

25.1. П у к і в. До села приїхала оперативна група большевиків і ніччю ходила по селі. Зловили хлопця, що мав "утинок" з набоями. Хлопець цей, Мельник Федір, стояв з дівчиною. Обоє їх забрали до с/роби і хотіли везти до району. На дорозі хлопець зіскоочив з воза, при чому його вбили. Дівчину забрали до району і після кількох днів випустили.

26.1. Ч е р ч е. До села приїхали большевики з воєнкомату емігрантні воєнні білети. Вечером ували підлогу і влізли в Рогатин. Господаря-фірмана, який звернувся до дому, обкочили бенгити-моєкалі і висмівали від нього грошею.

Господар грошей не має, за це правдоподібно пікривали йому шнур і відійшли. На другий день Дзюбатового Григорія /Сірмана/ відвезли до лікарні.

29.1. Ч е р ч е. Большевики засудили Антонова Романа на 1 рік, а Черчатого Микола на 2 роки примусової праці за невиконання норми по вивозі дерева з лісу.

29.1. З а л у х х в. Ніччю большевики напали на хату Цапа Григорія, поломали двері і повибивали вікна, а господаря побили до неprzytomności. На другий день господаря пів-мертвого відвезено до лікарні в Станіславові.

30.1. Д о л и н я н и. До села прийшло 15 большевиків, в тому числі секретар партії, прокурор, та участковий Мербак. Вони арештували 3-ох селян і відразу їх засудили за невиконання норми по вивозі лісу. Вілогана Івана на 2 роки, Петрова Осипа на 1 рік, Коотія Григорія на 6 місяців примусової праці.

30 і 31.1. С т р а т и в. По пізнічих хуторах: Погребишська, Жидівня, Провінція, Куратин, Добрівка, а також і по інших селах Помор'янського р-ну проходила облога, в якій брали участь большевики з Помор'янського, Березанського і Рогатинського р-нів. Разом нацилолося їх 60 чол. - переважно одні оперативні групи. Облога проходила по селах і в лісі, та тривала 3 дні, аж поки 1.2. не знайшли криівку, в якій утало 2-ох повстанців.

30.1. К о р ч у н о в. 8-ох отрядків з курятинського колгоспу перед вечером перетягли лісом довкола села і заглянули 2-ох повстанців, які здержали дівчину з того села і питали про спокій в селі. Дівчина здержала отрядків і повідомила про це повстанців. Повстанці корчами відійшли. Ці отрядки зложили дівчину і питали, з ким вона говорила. Дівчина нічого не сказала і за те большевики її побили, а самі пішли слідом за повстанцями. Стретивши слід, вони постріляли і звернулися, а за той час дівчина зтікла.

Д ю т и й :

В місяці летому большевики часто робили по селах облоги, засідки, наскоки на поодинокі хати, та часто сиділи по селах і виганяли людей на роботу в Карпати.

30.1. і 1.2. П о г р е б и с ь к а. Большевики обступили ліс між Подусяльнов і Погребишкени і перешукали його, не лишаючи ні клаптика, лазили на колінах і шукали дротами. Дня 1.2. знайшли криівку, в якій оприлюднолося двоє повстанців. Від ренку отримали одні до других, большевики закликали, щоб повстанці здавалися, але ті відповідали тільки вогнем. Большевики мали з обов'язкового хлопця Проця з хутора Хоми, якого арештували за те, що він мав з обов'язку революційну пісню. Большевики казали йому лізти до криівки, але він не хотів. Тоді зашквали його силою, а коли він не хотів більше лізти, застрілили його у вході. Повстанці опівали революційних пісень і відстрілялися, опісля все знищили, навіть подерли одяг і около 1-ої год. в полудне отрималина втихла, бо повстанці останніми кулями відібрали собі життя.

2.2. 0 год. 5-18 вечером з о. Дібринове лісом надійшло 13 большевиків і над о. Чесники зробили засідку. На них наїшли повстанці, які їх окорше застрілили і відкрили по большевиках вогонь, та лісом відступили. Після цього большевики зайшли в село і відійшли до району.

3.2. П у к і в. До села приїхав з району суддя і засудив двоє селян за те, що вони не зивезли належної кількості дерева. Одного засудили на 1 рік, а другого на 6 місяців примусової праці.

11.2. Д і б р и н і в. Большевики заарештували одного заможнішого господаря за те, що він не здав вторішнього контингенту і податку. Зого засудили на 6 років.

13.2. Ф е р л и і в. Вечером підїхали большевики під село 3-ма машинами в числі 50-60 чол. Ці большевики обступили троє господарств і так чекали до рана. 14.2. входять большевики до господаря, де була криівка і старшине запитав господаря, чи має горілку. Господар відповів, що не має. Тоді большевики ставлять на отіл овод горілку і просять у господаря закуски. Господар подав їм хліб, а тоді старшине сказав, щоб господар з ними виїхав. Господар відмовився. Большевики одні винили горілку і тоді старшине сказав, щоб господар показав криівку. Господар сказав, що в нього криівки немає. Старшине показав біблям, де мають копати і рівнож пісаяв за людьми і лопатами. Большевики окорю пошарили слід і кричали, щоб повстанці здавалися.

Повстанці нічого не відповідали, тоді більшовики почали стріляти до кривки. Повстанці оказали, щоб до них прийшов старшина, вони з ним вибіють горілки, а тоді здадуться. Старшина зрештє відійшов від входу і оказав господареві лісти до кривки. Господар не хотів, тоді більшовики викали його омилов. Згаданого господаря - Цапа Василя омильно побили, повідрубували пальці, поламали руки і ноги і над зходом зустріли його, а опісля казали, що це повстанці його вбили. За цей час розкопували кривку, а повстанці співали революційних пісень. Опісля ніхто з усіх речі, включно до озброєння і зброї, залишавши собі тільки одну пістоль, яком вої отріляються. Так згинули омертві герої з о. п. д. Лелія і Воробчик.

13.2. З а л а п і в. Начальник оперативної бойки заходив ніччю до деяких оелян, при чому правдоподібно, передавав овій учасок лейт. Заїцеву. На другий день ці омі більшовики з представником райоуду згоудили оелянина Мартиняка Федора на 10 років важких робіт за те, що він не піхав на роботу в Карпати.

19.2. Ч е о н и к и. 10. більшовиків, які перевіряли реєстр худоби, зварештували одного господаря за те, що його корова не була зареєстрована, а під час перевірки він був оховав її до ліса. Того омого дня його випустили.

21.2. П у т я т и н ц і. Вечером прибуло до оела 10 більшовиків. На край оела положили молодих хлопців, приказали їм іти попереду на 100 м. і опізати, щоб "бандьори" не знали, що вони є з оелі. Семі вони йшли з задку за хлопцями. Хлопці, щоб повідомити про це повстанців, які були тоді в оелі, опізали /кричали/ я-я-яй.

25.2. З а л е н і з. Більшовики, переходячи через оело, вогупили до одной хати, де були повстанці. Стійкозий запримітив більшовиків і повідомив решту повстанців, які відогупили за огорожу. Була тоді ясна ніч і більшовики запримітили одного повстанця, та відкрили по ньому вогонь. Повстанець відотріляється, але його не збили, а реште повстанців відогупила. Зпав тоді о. п. д. Кармелюк.

25.-26.2. М е л н а. Ніччю около 50 більшовиків зробили наокок на хутір Кам'янке. Обокочили господарство двома перотейними, та зробили огисолу ревізію. Під час шукання більшовики говорили, що зараз буде опів і олаве Україні, та зустріли з пістолями. Одиак більшовики перечислюлися, бо знайшли тільки порожню кривку.

28.2. П у к і в. До оела приїхало 9 більшовиків, які ходили за тими хлопцями, що мали їхати на роботу в Донбас.

/Продовження в олід. числі/.

- o - o - o -

СПИСОК УПАВШИХ ЧЛЕНІВ ОУН.

Наші отрати за зимовий період 1946-47 р.

Д р о г о б и ц ь к и й р е ф о н.

1. "ЗОРЯН" - Стехуровский, член ОУН, родом із Самбірщини, районний референт пропаганди. Зпів на початку оічня 1946 р. в о. Ластівки, Підбузького р-ну, натрапивши на засідку.

2. "ШАХАТ" - родом із Самбірщини, надрайонний референт пропаганди, член ОУН, зпав героїцькою омертвю в бою з більшовицькими наїздниками 6.1.1946 р. на болотах коло о. Волошка, Медницького р-ну.

3. "ВРОДИЧ" - Дятрик, ур. 1919 р. в о. Підгорці, Смильського р-ну. Зпав у бою з більшовицькими 21.8.1946 р. в о. Орлів, Дрогоб. р-ну, як командир відділу УПА ім. полк. Вітовського, б. оосонний оетні УПА "Бойки".

4. "БОГДАН" - /Ітур/, командир 30, заокочений більшовицькими з криїщі в о. Уличнім 30.10.1946 р. У безвикліній оитуації покинув з життям.

5. "ОРЕСТ" - /Ітур/, ур. 1923 р. в о. Білече, Медницького р-ну, надрайонний провідник Дрогоб. надрайону, б. районний провідник внацтве, б. бунчухний відділу УПА під командуванням Вікторії з ранні от. бібтуне, б. надрайонний референт пропаганди Дрогобичького надрайону, заокочений у криїщі в о. Уличне 30.10.1946 р. Покинув сам із життям.

6. "СУМНИЙ" - надработорний господарник, убит 30.10.1946 р. в кривіці в с. Улично /застрілявся/.
7. "ВІКТОР" - /Засек Гасий/ - Забик Теодор, ур. 1921 р. в с. Улично, Дрогоб. р-ну. Рабочий провідник Дрогоб. р-ну, б. чотовий УНС-Б, б. надработорний військовий референт, убит героїською смертю застріляний 30.10.1946 р. в кривіці в родинному оселі.
8. "БЕНЕДИС" - Пахтар - Викиницький Володимир, ур. 1918 р. в с. Стебник, Дрогоб. р-ну. Работорний референт пропаганди. Убит 30.10.1946 р. в кривіці в с. Улично.
9. "ЗІЛЧ" - Гресько Іван, ур. 1914 р. в с. Стебник, Дрогоб. р-ну, б. повітовий провідник, застр. реф. референта пропаганди Дрогоб. р-ну, убит 30.10.1946 р. в с. Улично.
10. "ГРАВ" - /Лікарський/ - Матковський Іван, ур. 1918 р. в с. Улично. Кухарний провідник, б. підработорний провідник СБ, убит 30.10.1946 р. в родинному оселі.
11. "СТЕНКО" - ур. в с. Улично. Кухарний господарник, убит 30.10.1946 р. в родинному оселі.
12. "ОТРИДА" - ур. 1924 р. в с. Колпаць, Дрогоб. р-ну, б. командир батальйону, стрілець СВЗ, надр. господарник, убит 7.11.1946 р. в с. Трушківцях, по 2-годинному бою оточений більшовицькими в хаті. Покинув сам із життя.
13. "ДЖ" - ур. 1923 р. в Стрип. Застр. надр. господарника, районний військовий інструктор, убит з рук більшовицьких окупантів 9.11.1946 р. в с. Трушківцях. Оточений і ранилий відрізав себе гранатою.
14. "ОЛЕКС" - /Ігор/ - референт пропаганди на міській, та робітничі осередки, б. референт пропаганди /повітовий/, б. масовий пропагандист, б. організатор надработорного провозу, застрочений і оточений більшовицькими в хаті в с. Трушківцях 9.11.1946 р. покинув сам із життям.
15. "ВІЛА" - Чернявський Павло, ур. 1913 р. в с. Унятичі, Дрогоб. р-ну, стрілець СВЗ провідник міських, та робітничих осередків, убит 10.8.1946 р. оточений у лісі коло села Тустановичі, смертельно ранилий на місці просябу, застрілений д. партизаном.
16. "КАЗКА" - Пилот Василь, ур. 1924 р. в с. Улично, отаманський СВН, убит 30.10.1946 р. розірвавшись гранатою, оточений більшовицькими в околі в часті області в родинному оселі.
17. "ЛЕСЯ" - машиністка РОВ-у, убит 30.10.1946 р. в с. Улично, отруївшись.
18. "ТОРНГОРА" - Королик Петро, ур. в с. Тустановичі, отаманський СВН, оточений більшовицькими в хаті, по кількогодичному бою 20.10.1946 р. застрілявся.
19. "КАРИТ" - Забик Теодор, ур. 1925 р. в с. Орлів-Зимішки, помічник отаманського СВН, помер 6.7.1946 р. на удар серця.
20. "МУХОРЕЗ" - Мабник Дмитро, ур. 1922 р. в с. Доорогостів, помічник отаманського СВН, убит у більшовицькій засідці 4.8.1946 р. Похоронений на цвинтарі в родинному оселі.
21. "ОСТРИТ" - Ярослав, ур. 1925 р. в с. Орлів-Зимішки, Дрогоб. р-ну, кур'єр РВ-а, застрілявся ранилий у ногу 8.8.1946 р. в лісі коло с. Улично.
22. "КОРІНЕЦЬ" - Вижко Василь, ур. 1925 р. в с. Орлів, стрілець підрозділу УПА під ком. Бродича, убит героїською смертю в засідці 9.8.1946 р. в лісі коло родинного села.
23. "ВІТОВИТ" - ур. в с. Орлів, помічник отаманського СВН, оточений більшовицькими в хаті в с. Тустановичі 30.10.1946 р. застрілявся по кількогодичному бою.
24. "ОТРИАН" - Василь, ур. 1919 р. в с. Гві Зітні, Дрогоб. р-ну, стрілець СВЗ надр. господарника, оточений 7.11.1946 р. в хаті в с. Трушківцях, застрілявся по д'ягодичному бою.
25. "СОЛОВІЙ" - Володимир, ур. 1924 р. в с. Трушківцях, стрілець СВЗ РВ-а, убит 7.11.1946 р. при відступі зі с. Трушківцях до лісу героїською смертю від куль сталінських наймитів.
26. "ЯВІР" - ур. в с. Тустановичі, отр. реф. пропаганди на міській, та робітничі осередки, оточений в хаті в с. Трушківцях, застрілявся 7.11.1946 р. по 2-годинному бою в сталінськими наймитами.
27. "ІВАН" - Гресько Володимир, ур. 1928 р. в с. Трушківцях, отр. СВЗ провідник міських і робітничих осередків, б. отаманський СВН, б. отр. міської батальйону, оточений у хаті в с. Трушківцях сталінськими наймитами 9.11.1946 р. покинув сам із життям.

/Продовження з слід. числі/.

У СПІЛЬНОМУ ПРОТИ- БОЛЬШЕВИЦЬКОМУ ФРОНТІ

О. Гончарук.

УКРАЇНСЬКА ПОВСТАНЧА АРМІЯ - НОСІЙ ІДЕЇ
ВИЗВОЛЕННЯ І ДРУЖБИ НАРОДІВ.
/Скорочений перепис з краєвих матеріалів/

Момент співпраці з іншими народами, момент активного творення спільного фронту боротьби поневолених народів дуже сильно виступає в самому початку діяльності УПА. УПА весь час репрезентує чітко революційну лінію, суворо зберігає революційну принциповість і не дозволяє відхилити себе на мимівні опортунізму і спекулянтства.

Ведучи активну боротьбу проти гітлерівських загарбників, УПА ні на хвилину не випускала з уваги небезпеки, що загрожувала і зараз загрозить всім народам в бою сталіновських імперіалістів. Ця небезпека вона оцінила реально, тверезо, до боротьби з нею підготувалася вона дуже швидко, але рівночасно вона ніяк не послабляла боротьби проти гітлерівських скрупаментів. Тому, що вона спиралася на таку велику і незнищену силу, як народ, для неї така боротьба на два фронти була своєю можливістю. УПА знала, що справа не і повна визволення народу може прийти тільки в наслідок повалення як гітлерівських так і сталіновських імперіалістів самим народом. Цю істину вона прищиплювала не тільки власному народові а й поширвала її серед усіх інших народів та одночасно проповідувала необхідність спільної боротьби народів проти гітлерівсько-сталіновських імперіалістів.

Вона створювала для поширення цих ідей овоєрідні кордонні обставини. Перш усього вона відкривала широкі можливості безпосередніх зустрічей з різними народами. На Україні, яка стала ареною жорстоких воєнних дій, перебували і німецької імперіалістичної армії численні народи, що їх божевільня Гітлера загнала туди шкврати за його маячні плани підкорення світу і панування над іншими народами. Саме серед цієї імперіалістичної армії УПА повела свою політичну боротьбу.

Зокрема широко-роз'яснювальну акцію УПА повела серед озброєних Німеччини: італійців, мадярів, румунів, а також тих французів, бельгійців, голляндців, угославців, чехів, що їх масово загнано чито до німецької армії, чи на воєнні роботи. Повстанська пропаганда знаходила широкі відгук серед цих народів: Вони радо читали повстанські листівки, з яких могли знати всю правду про реакційну політику Гітлера і своїх агентурних урядів і католігів, з яких могли дізнатися про фактичний стан на фронтах, про політичне становище в світі. Силне і захоплююче слово революційності, правдивість і переконливість, повстанське слово будило і кришило в них віру в перемогу народів над гітлерівським варварством.

Ведучи роз'яснювальну акцію, УПА одночасно закликала ці народи до активних виступів. Вона закликала до саботування наказів збройового командування, вона закликала обернути зброю, що була в їх руках, проти гітлерівців. Вона закликала переходити на бік УПА та допомагати їй всіми засобами.

Реальним виявом апропаганда цих закликів в УПА були численні факти, що протє волятво виконалося від боротьби проти УПА, або добровільно давало себе роззброювати, коли його змушувало битися проти УПА, передавало УПА зброю, взилури, розвіжкові інформації, а багато патріотів - італійці, серби, чехи і інші - перейшли з армії або втекли з воєнних робіт до УПА і віддали їм усі свої здібності, знання а навіть життя. Прихильне ставлення народів, що перебували в німецькій армії чи в арміях їх союзників, стало, можна

оказати, загальним. В наслідок, нпр., такого прихильного ставлення до УПА мадярів, гітлерівське командування було змушене в 1943р. відкликати всі мадярські частини, які були призначені до поборування УПА на Волині.

Крім цього, УПА широко інформувала ці народи про революційно-визвольну боротьбу українського народу. Боротьба ця була для них моральною підтримкою, вона запалувала і їх до активної боротьби проти гітлерівських імперіалістів.

Викликане війною перебування італійців, румунів, мадярів, французів, голляндців, бельгійців, сербів, хорватів, чехів і інших народів на Україні, де, крім гітлерівських порядків, на кожному кроці видні були сліди імперіалістичного господарювання сталінських імперіалістів, УПА використала для розкриття перед цими народами справжнього обличчя большевицького імперіалізму. УПА ясно увідомила собі, що після неминучого розгрому гітлерівської Німеччини її місце займе імперіалістичний СРСР і що в наслідок того такі народи, як нпр., румуни, мадяри, стануть перед безпосередньою загрозою утрати своєї державності, що для таких народів, як чехи, поляки, тільки зміняться їх поневолявці /замість гітлерівських - сталінські/, що перед усіма народами дуже гостро виступить проблема боротьби з замаскованою в компротіях большевицькою агентурою.

УПА ясно здавала собі справу, що народам цим прийдеться ще раз боротися проти сталінських імперіалістів, але вже не в лавах імперіалістичних, а в національно-визвольних арміях. Тому УПА допомагала тим простим італійським, румунським, мадярським, французьким, голляндським, угорським робітникам і селянам в солдатському мундурі чи робітничій бльві піявати, що СРСР - це країна, в якій у найжорстокішій формі здійснюється національне поневолення, що це країна, в якій придушена вся демократія, брутально потоптані основні права людини і громадянина, що це країна, робітники і селяни якої найжорстокіше використовуються новою експлуаторською класою сталінських вельмож, що це країна, в якій панує терор, насильство і безправ'я. УПА допомагала їм зрозуміти, що для всіх волелюбних народів світу, для їх вільного розвитку сталінські імперіалісти являють собою таку саму небезпеку, як гітлерівські імперіалісти.

Таким чином УПА вже в той час підготувала ґрунт для спільного фронту боротьби цих народів проти большевицького імперіалізму, потреба в якому виступає сьогодні з усією овією силою.

Найбільшу увагу УПА звернула на т.зв. національні батальйони, що були створені при німецькій армії з народів СРСР: білорусів, грузинів, татарів, узбеків, азербайджанів, вірмен, таджиків, козаків, туркменів і інших. Це були червоноармійці, які попали в німецький полон, а звідти пішли до національних батальйонів чи то під примусом голоду і нестерпно-нужденних умов життя в таборах полонених, чи то із своєї невідомості. Ці народи, що колись героїчно боролися проти своїх перших поневолявців - царських імперіалістів, також ніколи не переставали боротися проти своїх других поневолявців - большевицьких імперіалістів, які знищили самостійні держави тих народів, що народилися на руїнах царської імперії, адушили їхню національно-визвольну боротьбу, каново поневолили їх і обернули їхні країни в звичайні колонії багатства і населення яких піддали жорстокому грабежові. Прагнучи до знищення імперіалістичного СРСР і визволення своїх народів, деяка частина з них думала, що за ці справедливі цілі можна боротися у гітлерівській армії. Це, очевидно, було зовсім невірне, і сама УПА розгорнула величезну роз'яснювальну акцію, щоб розкрити перед цими народами помилковість їхнього погляду. УПА пояснювала їм, що гітлерівським імперіалістам зовсім далеке й чуже їх визволення, а навпаки, вони змагають до їх поневолення і до неподільного панування над ними, так же само, як і сталінські імперіалісти. Тому УПА закликала ці народи не звертати за імперіалістичні пляхи Гітлера, не дозволяти використовувати себе для боротьби проти визвольних рухів європейських народів, поневолених Гітлером. Правда, в національних батальйонах були й одверті гітлерівські запродавці, чи підіслані для агентурної роботи сталінські агенти, чи просто бандитовські елементи,

але велика частина воєцтва цих батальйонів - це були чесні люди, і саме їх УПА закликала покидати німецьку одужбу і во зброю в руках переходити на бік УПА, щоб разом боротися проти гітлерівських і сталінських імперіалістів, найльотіших ворогів волюблених народів, ворогів демократії і поступу.

Природньо, що все це, і національні відділи народів ССРСР при УПА, і Конференція Поневолених Народів, дуже затривожило як гітлерівських, так і сталінських імперіалістів.

Вони казалися з люті, що народи ці не хочуть більше шмирати за їхні загарбницькі плани, що народи ці відшукали правильний шлях, шлях спільної боротьби проти поневолювачів, проти тиранії, проти тоталізму як фашистської, так і більшовицької видовини.

Сильна боротьба українського й інших народів ССРСР особливо затривожила сталінських мовновладців, привичаєних монополюно виступати від імени поневоленних народів, привичаєних заявляти перед світом, що в них національне питання повністю і найкраще розв'язане, що всі народи ССРСР живуть вільно і рівноправно.

Якраз боротьба УПА і національних відділів при ній, Конференція Поневолених Народів були кричущими запереченнями цього і цілковито здирали шкуру зо сталінських імперіалістів. Кремлівські верховоди вдалися до маневрів зо зміною конституції, розпутали брехливу пропаганду проти УПА, а головно почали масово насылати своїх агентів, щоб знутри шкодити справі спільної боротьби поневоленних народів ССРСР. Та ці мерзенні енкаведівські плани були розкриті і повністю розбиті. Не довели ні до чого і спроби знизити, чи бодей послабити УПА за допомогою червоної партизанки.

Вона на території дій УПА була цілковито розторщена. В цьому розгромі активну участь прийняли і національні відділи поневоленних народів ССРСР при УПА.

/Далі буде в слід. числі./

--0000000--

ПРИВІТАЛЬНЕ СЛОВО ГОЛОВИ ЦК АБН Я. СТЕПЬКА

/на Демонстрації АБН в Манчестері/

Від імени Центрального Комітету Антибільшовицького Б'юро Народів /АБН/, в якому об'єднані національно-визвольні організації і центри поневоленних більшовизмом народів: України, Білорусії, Народів Північного Кавказу, Грузії, Вірменії, Азербайджану, Туркестану, Сибіру, Ідель-Уралу, козацьких земель, Литви, Латвії, Естонії, Словаччини, Чехії, Малярщини, Болгарії, Румунії, Сербії, Хорватії, Словенії, Альбанії, - висловляю нашу повну солідарність з цілями сьогоднішньої антикомуністичкої демонстрації проти переслідування релігії і концтаборів ССРСР та васальних країнах.

Російський імперіалізм в поєднанні з комуністичною доктриною став сьогодні вже загрозю для цілого світу. Російсько-більшовицька армія стоїть сьогодні вже перед воротами держав вільного світу в її агентурі, п'яті комуністичні колони, діють в усіх країнах, підриваючи їх з нутра.

Скріплення антибільшовицького фронту універсального засягу це наказ хвилини.

Національно-визвольні, революційні організації поневоленних більшовизмом народів з'єдналися в АБН для координованої боротьби проти спільного ворога за спільні цілі: знищення більшовизму і розподіл ССРСР та всієї російської імперії на суверенні національні держави на етнотериторіальних територіях, з направленням територіальних кризд заподіяних наїзниками процесу поневолення.

В авангарді цього антибільшовицького фронту маршкують національно-визвольні, революційні організації Українська Повстанська Армія /УПА/ - Організація Українських Націоналістів /ОУН/, білоруські, словацькі, туркестанські, казавські, литовські, латвійські, сербські, хорватські, болгарські, малярські, польські, козацькі, грузинські, та підпільні організації всіх інших поневоленних народів.

На порядку дня стоїть: координація дій та узгодження цілей за -

хіднього демократичного світу і фронту поневолених. Якщо цілі західнього світу по відношенні до СРСР не будуть тотожні а цілями поневолених народів, тоді фронт буде роздвоєний.

Основне завдання політичних емігрантів - дожити всіх зусиль, щоб західний світ прихилив для наших ідей, стояти д і я м и в нерозривній єдності з боротьбою в Рідних Землях, документуючи масовими звітками і демонстраційними акціями та актами своєї непримиренної постанова до більшовицькому і російському імперіалізму взагалі, та цим заохочувати нашу омилу тех нова Рідними Землями, бо тільки з реальною силою рахується світ. Наша сила передовсім в масових діях, бо на фон історії вже вишляк н а р о д и, яких вирішнього значіння не зменшити. На підсоветському Сході рішатиме передовсім розривна і будуча сила ідей національно-державної незалежності і соціальної справедливості для поневолених народів.

Ідей правди і справедливості, свободи і добра, перемогли завжди рабство і брехню не тільки тому, що в них самих з Божого призначення, заключений елемент перемоги, але тех тому, що перемогли передусім шляхетні і безстрашні, великі і хоробрі борці за правду, що йдуть за нею, без оман і скарги на тортури і смерть.

Лише такі люди, якими чужі сумніви і вагання, люди надхненні великими ідеями є всилі перемогти антилюдську тиранію кремлівської зграї деспотів.

До таких людей в усьому світі звертає свій апелль АБН:

"Свободолюбні народи і люди вшого світу, єднайтеся в боротьбі проти більшовицькому за свободу народів і людини."

Хай живуть суверенні національні демократичні держави поневолених народів на руїнах СРСР.

Свобода народам - Свобода людині.

Манчестер 17 липня 1949р.

---0000000---

ПРИВІТ ВІД СЛОВАЦЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО КОМІТЕТУ

З нагоди 8-мої Річниці відновлення УСРД 30 червня 1949р., Словацький Визвольний Комітет /СОВ/ прислав на руки 6. Голови Тимчасового Правління п. Ярослава Стецька слідуєчий привіт:

Словацький Визвольний Комітет
/СОВ/

Мюнхен, 30 червня 1949р.

До Пана

Ярослава Стецька
Голови Центрального Комітету
Антибільшовицького Бльоку Народів /АБН/.

Пане Голово!

З нагоди річниці проголошення відновлення Української Держави та утворення її незалежної влади під Вашим керівництвом у Львові 30 червня 1949р., маю честь висловити Вам найкращі і найшордечніші побажання Словацького Визвольного Комітету /СОВ/.

Словацький Визвольний Комітет, що репрезентує революційну визвольну боротьбу словацького народу за його свободу і державну самостійність проти більшовицькому, вірить, що прийде великий день остаточної перемоги над більшовицькою тиранією, великий день визволення поневолених народів, коли свободна і незалежна Українська Держава стане знову реальною дійсністю, так, як свободна і незалежна Словацька Республіка.

В тій непохитній вірі Словацький Визвольний Комітет вітає і бажає успіху, щастя і Божого Благословення для політичних представників заприязненого українського народу, славної Української Повстанської Армії /УПА/ і цілого українського народу.

Прошу прийняти Пане Голово, наші найглибші і найшордечніші побажання з нагоди цього Українського Державного Світа.

Ваш відданий
/ - / др. Чл. Попарник
Представник СОВ в ЦК АБН.

Організаційного Життя НА ЕМІГРАЦІЇ

В.Д.

Щ О Д А Л І?
/Після II-ї Сесії Національної Ради/

"Сурма" дуже влучно відмітила, що після II-гої Сесії УНРади все осталося по старому і йде в колір укріплення. Революційно-визвольний фронт виключений зараз від впливу на дію Національної Ради. Усі демократичні засади зламано, воля народних мас знехтовано. Відповідальні за Національну Раду відмовилися допустити на залю нарад навіть делегатів зломіх народних мас, вибраних для цієї цілі. Така "демократія" царює лише за залізною заклоном. Це є соціалістично-марксистська, "народна" демократія. Але ми - націоналісти, що стоїмо в боротьбі проти всіх тоталітаризмів, черпаємо наше уявлення народовладдя з надер душі нашого великого духом, освободювального народу. Ніколи воююча Україна, тобто воюючий нап безстрашний народ, якого героїамові немає рівного за всі часи історії, ані наша незрівняна УПА, ані революційне підпілля - тобто наша революційна ОУН - не можуть підчинитися політичним банкротам і вчорашнім невдачникам, які це сьогодні вранці нас виклинали за нашу боротьбу, до якої тепер коняктурно примазується. Якщо б західний світ не подивляв чинів УПА, більшість Національної Ради взагалі не згадала б ніколи про УПА, а навпаки УН засудила б і викляла б.

Джерело визнання УПА лежить не в думках наших опортуністів і банкротів, а у ставленні західного світу до неї. Якщо б завтра західний світ замовк про УПА, всі наші опортуністи опльовували б УН. Вчас, коли чини УПА були більш масові, як сьогодні, невдачлики спід опортуністичної зорі оклеветували УПА, більше - тогго, вважали УН більшовицькою провокацією, або нашом видумкою. Коли в західній світі - у зв'язку з зміненою ситуацією - почав видвигати справу УПА, вбачачи в ній реальну антибільшовицьку силу, тоді і наші банкроти стали примазуватися до УПА. Це недивно вже - націоналісти видавали "Правду про ліс", де писали, що більшовики дають зброю УПА, а сьогодні вони теж за УПА. Ця гіпокрізія треба розкрити, значить, що завтра вони зрадять УПА. За сьогоднішніх умовин, Національна Рада не може бути політичним представництвом визвольних змагань України, бо репрезентувати ці змагання може лише той, хто УН організує, має відвагу за них відповідати і не зведе за жодних умовин. Смішно було б доказувати, до чілка в Національній Раді, яка творить припадкову антидемократичну, тоталітарну більшість, на основі недемократичної "конституції", може претендувати на провід України.

У НРаді немає сьогодні жодної контролі. Представники визвольного революційного фронту - в зникачій меншості, не зважаючи на те, що за ними подивляюча більшість населення. Демократизація Національної Ради, в сучасних умовинах, дотеперішніми нашими методами - неможлива до переведення. Лише радикальні методи можуть змінити стан, якщо він взагалі може не бути змінений.

Тут іде не про пості в Виконному Органі, не про стійовіше міністра закордонних справ, чи прем'єра, а про ПРИНЦИПИ. Наша акція за реорганізацію Національної Ради була ведена не за ціллю здобути два, три, чи п'ять місць в ВО, але за основні принципи УН побудови, підставові засади української політики, за єдність вправ і еміграції, за правильну концепцію зовнішньої політики, за с у т ь, а не похідні речі. Іне про далеко більші справи. Дискусія на тему кількості місць в ВО немає ніяких реальних підстав, бо передумовою дискусії є виконання засадничих вимог щодо НРаді,

а потім потім прийде на порядок ЮУ виконний орган тобто національний комітет, а не еміграційний уряд. Все це було в'ясоване в засіданні Деклярації ОУН на I-ій Сесії і в відомому протоколі з 5 квітня 1948р, який творить базу входу - ОУН до Національної Р-и.

Цей протокол ставить умови в справу визнання Національної Ради, узалежнюючи це від виконання певних означених передумов. Нічого не змінилося від цього часу і немає жодних підстав для ревізії цього статуту. Немає мови про участь в ВО, доки не здійснений протокол з 5 квітня 1948р, і вимоги Деклярації з I-ої Сесії.

Що більше, згідно з прийнятим Національною Радою протоколом, може бути кожноразом забране назал і те умовне визнання Нац.Ради, коли ОУН ствердить, що НацРада вийшла на манівці старої унірвщини. Це ноне в Україні кожній українській дитині, що не може бути жодного державного українського тіла, яке не будувало б на суверенній справі, на боротьбі народу на Рідних Землях. Таким революційно-державним органом є УГВР, що осталося на Рідних Землях і виконує там роль державної української формації. На нашу думку є можлива теж така державна формація України, яка має два рамена, що взаємно себе доповнюють. Одне в країні, а друге на еміграції. Але є мононо, щоб атрибути державного порядку визнати лише за емігрантським тілом і то таким, яке не має жодного відношення до країнової боротьби.

Де ж Україна, панове емігрантські політики? Коли це Польща - вчас німецької окупації - вела визвольну боротьбу революційними методами - вона мала крайовий сойм, крайовий уряд і головно-командуючого крайової армії, що разом з еміграційними того рода інституціями, творили єдиний польський сойм, польський уряд й армію. Сьогодні офіційні польські кола мають іншу концепцію визвольної політики. Але в нас Україні не багато змінилося. Концепція визволення революційним шляхом, в оперті на власні сили, осталося незміненою. Український народ не оклав по сьогодні зброї.

В Україні діє УГВР з ЮУ Генеральним Секретарятом, тобто революційним урядом України, діє УПА, діє ОУН, веде боротьбу весь народ. Отже в Україні це сьогодні діє революційно-державна формація України, але навіть цього не визнала НацРада. Більше того, на військовому в'їзді в Парижі, на якому був присутній Голова ВО п. Ісаак Мазепа, близький до нього чоловік заявляє: "Ми оспоримо і не віримо в революцію", а йому вторував горезвісний пан Панчук: "Не треба підпілля". А підготовані проти УПА доповіді уенерівських "полковників" /зроблених на еміграції/ - тільки зі страху перед обуренням має не були відчитані. /"Українець" ч.30/. До чого придалося всі деклямації про УПА? Або той же пан Ісаак Мазепа заявляє перед предстаниками балтіївців в Авгобургу, що жодної УПА немає, ОУН це прокляті фашисти, АБН - це шокка і видумка Я. Стецька, а застряжні самі балтіїці - члени АБН звітують це АБН?!

Все це факти, які легко доказати. Далше: НацРада, як пише "Сурма", відмовилася зайняти виразне становище до єдинонеділімовських концепцій "Комітету вільної Європи" А. Заенговера, "Комсн Коз-у" ітп. Революційна фраза для дурення людей не заступить опортуністичної суті. Досі було нашою ціллю - довести до координації дій поміж еміграційною Національною Радою і УГВР, з поділом функцій, при обох пільному взаємозв'язанню, але з приматом воєнної України, а ніколи оті поміж Україною і емігрантів не лише в людських душах, але теж отріч цій тенденції в народі. Але тепер вже кожен пересвідчився, що до голосу, щоб не втратити овоїх впливів в НацРаді.

Сьогодні стоїть перед нами питання: з воєнної Україною іти нам гуртка партійних діячів. Якщо політичні банкроти з НацРади визнають тоді можуть зайняти повновнці в НацРаді, підкоряться волі народу, можуть критикувати більшість, але не може і не буде ніколи, щоб більшість коржлася меншості! Ми вороги не лише чужого, але й свого тоталітаризму. Відповідальні за НацРаду стали на антидемократичних, Україна не бореться за свій тоталітаризм, але проти всякого!

Соціалісти думають, що ніхто не бачить цього, що всіх їх є не більше десяти, а вони мають в своїх руках всі ключеві позиції. Бракує це їм свого місця? Тоді жай їм ще власних берій. Приклад безправ'я, тоталітаризму, який панує в НацРаді, понесли панове тоталітаристи і попутники націонал-комунізму з НацРад на наше громадське життя. Закони двунгілів! Всюди меншість розбиває інституції. Маємо це з ОУВ-ом, ЦПУЕ, УАПЦ, Комбатантами і тп. Все це іде по більшовицьки. Ми починаємо поборватися, чи всім цим не дирегує третя рука. В нашому громадському, як і політичному житті починає грати роль шантаж, дезерсія, саботаж, як шлук до кар'єри. Кожний розбивач правопорядку, ігноруючий волю більшості народу, вилонюється з під загально-національної дисципліни, порядку, творить своє "бюро", чи "союз" і тп. Завтра з ними починаються переговори законних інституцій, вибраних волею більшості, і такий безшабашний кар'єрист може рахувати, що своєю метою шантажу він примусить прийняти його вимоги. Треба скінчити ще раз з тими кар'єристами і шантажистами. Єдиного компромісу не може бути так довго, доки не буде пошановано волю більшості. Цейно тоді, як з карним членом спільноти можна говорити, але ніколи з розбивачем.

До чого дійдемо? Завтра піде тим шляхом черговий спекулянт, після завтра більшовики підшлять ще когось і так все наше українське життя зататоміють, забалканізують, роздрібнять, розложать. Тому треба бути безоглядним супроти амбіціонерів. Так, як вирішує загаль, так має бути. Якщо завтра буде більшість за іншими політичними угрупованнями, ОУН підкориться цій більшості. Приймемо якісь засади в українському житті. Ми кажемо прямо: має рішати воля більшості голосуючих. Кожній децимі більшості ми підчинимося так, як це є в англосавській системі. Чейже не думає Черчіль виходити з парламенту, тому що, Етлі дістав більшість. На жодні поважливості махінації, міжпартійні зговорення, погодження клік ми не йдемо.

Ми стоїмо не за тайну позаконну "дипломатію", а за політику на очах мас. Ми даємо на рішення волі населення. Ми ставимо намір на вищі, а протилежна сторона хай ставить свої. А хай рішатиме народ. Як він рішить, так буде. Більше того, ми пропонуємо наступне: всі виборчі комісії /при тайних, свободних, безпосередніх, рівних виборах/ можуть бути під наглядом кого прагнуть, щоб як ви кажете, не було "терору". Якщо ви, панове є демократами, а не тоталітаристами, ви прийняли б нашу найбільш демократичну пропозицію. Якщо ж відмовляється, то не нарікайте, якщо ми вас інакше не окреслюватимемо, як тоталітаристами, націонал-комуністами, чи нацистами. Вибір осталяємо вам: бути демократами, на зразок англійський, або народними демократами на зразок сталінський. Це торкається НацРади, як і взагалі цілості нашого емігранційного життя, де йде про волю більшості народу. Знаємо, нам закинуть, що, мовляв, проект - нереальний але якщо реально і морально зібрати гроші на НацРаді і БО, які дають людям те що більш реально і морально, щоб цей, який дає гроші на бездіяльність, міг рівночасно з грошми дати свій виборчий лютток.

Якщо нереальні такі вибори, то нереальні збірки на НацРаді! Матеріальну підтримку НацРаді /не лише БО/ громадянство може дати на нашу думку, тільки тоді, коли водночас зі збірками будуть заряджені вибори. До того часу громадянству вбачо давати гроші, не значить на що і за що дає!

Скільки грошей пішло на красу боротьбу, скільки на заморські видання, на акції в захист України!? Де є бодей одна книжка про красу боротьбу, про УПА на англ. мові видана БО?! На що пішли збірки досі? На приватні видатки панів з Виконного Орг., чи громадські цілі?! А може на підтримку "Неділі", "Українських вістей" і тп.?! Ми дозволимо собі глибоко сумніватися, щоб нпр. пробольшовицька "Неділя" могла мати стільки фінансових засобів, щоб могла вдекатися, а "Час" мусів зливатися з "Українцем"?! Знаємо, скільки є передплатників "УВ" і "Неділі" на англ. терені і тому підсумуємо, що гроші зі збірок ідуть на "УВ", "Неділя" і т.п. Раді будемо, коли наш загаль буде аргументами опроектований і буде доказано, що гроші пішли нпр. на заморське або красу акцію. Щоб примусити НацР-У демократизуватися, українські громадські інституції мають будувати муіти своєчасно відмовитися від усіх підтримки в усякому відношенні,

до часу Ю перебудови на демократичних засадах. Те саме організація - ція комбатантів. Натомість муєть бути жона і чітка піддержка і виконання воєни УГВР, як революційно-державної формації України. Ми маємо величезну моральну силу, треба Ю шило зужиткувати для добра воєнної України. Боротьбу України репрезентує не нинішня НацРада і ВО, у провіді з марксистами, але УГВР і Ю Генеральний Секретарят на чолі з другим Головою Проводу ОУН, ген. Тарасом Чупринком, Гол. Командиром УПА. Вударяться д в і п р о т и о т а - в н і і д е Ю : національно-визвольна до Ю прийняла ОУН, УПА, УГВР і ціла воєнча Україна, і опортуністична, націонал-комуністична до Ю відкигнули групи емігрантських банкротів, які проповідують "прогресивні позиції визвольного руху" марксовсько-соціалістичного покрива.

Навже можливо ці дві засадничо-протилежні ідеї погодити? Чей-же Україна воєне не лише проти інтернаціонального марксизму, але й проти націонал-комунізму і соціал-демократичного марксизму. До обговорення справ НацРади і ВО ще повернемося в черговому числі "ЗБ", - як тез позитивної розв'язки цієї проблеми для добра України.

—оооооооо—

МАСОВИЙ З'ЇЗД Б. ВОЯКІВ - УКРАЇНЦІВ В ЛОНДОНІ

В суботу 30-го липня, відбулися Установчі Збори Українських Комбатантів на терені Великої Британії. Українці - воєни різних армій взяли масову участь в цьому з'їзді, чим зазначили свою високу національну й моральну вартість, та кожчасну готовість стати в допомогу воєнній Батьківщині.

Все в п'ятницю вечером, Український Дім у Лондоні що є власні - ота СВБ-у, став наповнятися учасниками з'їзду. А в суботу рано, затишна вулиця Лінден Гарденс, заповнилась автобусами та масов б. воєнства. Біля 1.000 учасників прибуло до Лондону, щоб тут хоч бач односторон, але в вірові і незгаслою ідеєю в серці, окріпити свою силу в об'єднанні своєї комбатантської Організації.

З'їзд почався коротким воєнським привітом, Голови підготовчої Комісії сот. Дябоги, та обранням предсідника на якого односторонно покликано полк. Долинського. Відтак відчитано привіти від СВБ-у, ЗЧ.ОУН, від Окружних Рад СВБ в Шотландії і Манчестері і від Бритійської Ліги, та багатьох інших чужинських організацій і визначних осіб. Від імені білоруських комбатантів під рясні оплески привітав з'їзд їхній представник. Від ВО з'їзд вітав май. Нагнибіда. Особливо бурхливими оплесками прийняли учасники привітання від ЗЧ.ОУН.

По ділових нарадах, виборах різних комісій, програмових доповідях і дискусіях, обрано керівні органи "Об'єднання б. Вояків - Українців в Великій Британії". Головою Управи обрано сот. Дябогу, а головою Контрольної Комісії - полк. Долинського. З черги Збори заслухали і прийняли в малому поправками резолюції запроєктовані Резолюційною Комісією. Під довгі ентузіастичні оплески вітали приймані доповнення 2-гої точки резолюції, ставляючи до неї привітання підпільно-революційних кадрів України, стрільців, старшин і Головнокомандуючого УПА - ген. Т. Чупринку. Цей внесок прийняли всі односторонно. Рівнож під рясні оплески прийнято внесок привітання для ЗЧ.ОУН. Під час голосування, за цим внеском голосували всі, при собі - мох здержувалися. З'їзд закінчився з повним успіхом і моральним задоволенням учасників.

Другого дня /в неділю/, по відправках в обох Українських Церквах, відбулась Академія присвячена павшим брням за волю України. В Академії взяли участь визначні британські гості. Так після створення своєї Організації, українці, б. воєни шанували пам'ять поляглих. Завоїгди, переловоїм, Армія яка захищає свою кров'ю і життям свою батьківщину є для кожного народу прикладом самопоєв'яти. А для поневоленого народу зокрема воєни - героїстичний і революційний символ героїзму. Героїчна легенда української зброї яка піддержує в боротьбенній праці, і самопоєв'яти для визволення і створення Української Самостійної Соборної Держави.

Слава Україні!

ПРИЗВИТІ З'ЇЗДУ ОБ'ЄДНАННЯ 6. ВОЯКІВ-УКРАЇНЦІВ
в Великій Британії.

Провід Закордонних Частин Організації Українських Націоналістів /ОУН/ щиро - сердечно вітає З'їзд Українських Комбатантів на терені Великої Британії та бажає нових успіхів у праці для добра визвольної справи.

Провід ЗЧ ОУН сподіється що організація українських комбатантів виправдає покладані на неї завдання і буде гідною великих традицій української зброї.

Сила кожного народу лежить передовсім у сильній душі і тілом армії, яка гарантує його свободу і незалежність.

Українські воїни на чужині це ті ко прийдуть в допомогу вояцтві батьківщині та доповнять героїчні лави Української Повстанської Армії яка творитиме ядро української регулярної армії що в її ряди увійдуть усі українські воїни.

Об'єднання українських воїнів на чужині в душі героїчних традицій української зброї є запорукою, що українське вояцтво на чужині повні солідаризується з вояцвом України і на призначеному йому відтинку українського національно-визвольного фронту словить свою завдання та спільно з цілим українським народом здобуде Самостійну Соборну Українську Державу!

Хай живе Суверенна Соборна Українська Держава!
Хай живе героїчний український народ і його
збройне рям'я, Українська Повстанська Армія!
Хай живе Українська Головна Визвольна Рада!

Постій у липні 1949р.

Провід Закордонних Частин
Організації Укр. Націоналістів.

До міжнароднього положення.

Кварт

ПЛАН МАРШАЛА І ВІЙНА

Господарські ускладнення в Європі децю скріпилися. Їх причиною є шукання шляхів виходу з ситуації у випадку закінчення економічної допомоги США в рамках плану Маршала з роком 1952. Великобританія прагне незалежитися від господарської допомоги США. Звідси драматичні реформи міністра народньої господарки Кріпса, який не хоче допустити до довалляції фунта штерлінга. План Маршала побудований був на тому, що Західна Європа незалежить економічно до 1952р. і не потребуватиме помочі. Це незалеження спіралосьби на тому, що Західна Європа знайде ринки збуту на свої товари в східній і центральній Європі, яка є нині під владою більшовиків. Отже план Маршала розраховував м.ін. на те, що відбудована західна Європа буде вже дальше давати собі раду торгівлею зі Сходом Європи, а тож Китаєм. Отже - стоїть питання, як відкрити ринки Сходу, щоб звідси одержувати харчі і т.п. продукти, а за це давати промислові вироби? Це може статися двома шляхами: більшовики підуть на уступки і дозволить торгувати з їх васалами, тим чином закріплюючи кеволь поодиноких народів і узалежнюючи від своєї волі і прагн Захід, або - говоритиме з б р о я.

Ця проблема в ней чи іншій спосіб мусть бути розв'язана до 1952р. При цьому треба відмітити, що показові і народні не будуть об'єктом в розгрі хомої із світових оми. Вони так скажуть своє слово. Дякаючи цього слова, більшовики можуть іти на уступки і війна може відтягатися.

Приньому більшовики рахують на загострення поміж бльоками доле - рошим і штерлінгоны. Недавня конференція міністрів фінансів США, Великобританії і Канади не довела до остаточного узгодження, бо США наполягають на вільну торгівлю, на що не може згодитися штерлінговий бльок, бо тоді в Великобританії буде зріст безробіття, а конкуренцію вдержать лише США, які згуртовують все золото і не випускають його в США.. Слабні країни борються вже сьогодні з певного рода господарською анархією, до чого спрчиняються в деякій мірі і внутрішні ускладнення в деяких країнах. Купівля американських товарів, реваншована імпортом до США, могла б бути тільки тоді можлива для європейських країн на широку шкалу, коли б були знесені величезні ціла, плачені в доларах згл. золоті, отже при унормуванні тех справи нагромадження США золота з усього світу і невыпускання його поза межі США. На цих неузгодженостях поміж бльоками, долларом і штерлінговым більшовики вигравать. З другого боку, можна уважати що справи зовсім не розв'яже урівнювка держав Заходу під бльок долара, щоб лише один великий простір долара протиставити другому - рубля.. Ідеться не про боротьбу лише Вашингтону проти Кремля, але про боротьбу далеко глибшу, як панування в світі долара чи рубля. Ідеться про перемогу національної ідеї і соціальної справедливости в усьому світі. Не про великі простори, а про **н а ц і о н а л ь н і д е р ж а в и**. Тому лопнє, як бльок рубля, так і інший, як знехтується в о л а в Україні і інших поневоленых більшовизмом народів.

П'ЯТІ КОЛОНИ ЛІДТЬ.

Навіть Великобританія не є вже забезпечена перед комуністичним розкладом. Спровоковані комуністами демонстраційні штрайки в доках мали цілю тільки висловити солідарність з комуністичними ворожобниками в Канаді. А населення Великобританії має через те терпіти! Це в друге після першої світової війни проголошено в и й н я т к о в и й отан, на основі якого військо і поліція входять в дію, щоб зломати штрайк. Тактика комуністів в Великобританії інша, як на континенті. Вони приховані, не показуються демонстративно, не добають про велике число членів. В Палаті громад є лише два послы, але це не означає, що сила п'ятої колони така мала. Коли британець бачить, що на 500 послів є лише 2 диверсанти, - успоковеться, що небезпеки не має, бо ніколи 2 не переголосує 500, але на ділі сьогодні в доках панують комуністи. Гріане моменто для Великобританії.

БЕРЛІН І КИТАЙ.

Там продовжіється холодна війна. Це прямо глум! Американці опробували дати конвою і більшовики пустили транспорт автомашин. Значить, лише оид має значення для СССР. Не зважаючи на спротив міністра Ечісона, військові кола США пруть на підтримку США для Чіян-Кай-Шека. Наскільки пощастить врятувати Чіян-Кай-Шека, важко сказати. На нашу думку, п р о г р а м а Чіян-Кай-Шека має п р и ч и н у г л и б ш у, як лиш брак військової допомоги. Комунізові треба протиставити ідею! і так нпр. УПА діє по сьогодні, бо має і д е я!

СКРІПЛЕННЯ АНТИКОМУНІСТИЧНОГО ФРОНТУ.

Факт викляття Римським Папов всіх католиків - комуністів - з н а м е н и й. Також важливе тех те, що і Православний Патріарх, Атанасіос, поступив подібно, по відношенні до православных, що підтримують комунізм. Цим кларуютьсє фронти. Немає вже бідше компромісу! Є лише або - або! Не можна водночас служити Богові і чортові. Подібно Англійська Церква тепер заявила, в Індіях Негру проклямував боротьбу комунізові. Як відповідь прийшов атентат на нього. Поволі кристалізуютьсє фронти. В авангарді антибільшовицького фронту ідуть поневолені Російскі народи. З одної сторони релігія і національна ідея, з другої безкомпромісова боротьба з Україна і її союзники-поневолені більшовизмом народи. На них мусить в ідейному відношенні ор'єнтуватисє світ.

З М І С Т:

1. .... Наказ /в День Св'ята Зброї/.
2. Т.Ч. .... Як розуміти концепцію власних сил у нашій національно-визвольній боротьбі?
3. З.К - ч. .... Наші основні положення.
4. Муха. .... За масовість визвольної політичної роботи.
5. Д.Отмар. .... Як Сталін тримається при владі?
6. П.Карий. .... До робітничого питання в ССРСР.
7. .... Заклик УПА до сусідніх народів.
8. .... Як виражать герої /проток. смерті/ ?
9. .... Вісті з терену /Рогатинщина/.
10. .... Список улавлених членів ОУН.
11. О.Гончарук. .... Українська Повстанська Армія - носій ідей визволення і дружби народів.
12. .... Привітальне слово Гол. ЦК АБН на демон. вічу в Манчестері.
13. .... Привіт від Словацького Визвольного Комітету.
14. В.Д. .... Що далі ? /після II Сесії УНРади/.
15. .... Месовий зїзд б. воєнків-українців у Лондоні.
16. .... Президія зїзду об'єднання б. воєнків-українців у Великій Британії.
17. Хвиля. .... До міжнароднього положення.

Д О В І Д К И

НА ПРЕС-ФОНД "В.П."

Читачі табору ВОРДВЕЛЬ - 3 фун.

За ініціативою друга Шепанського читачі ВАВДЕЛ - 2 фун. 1 ш.

Читачі гостелю Н'Ю БРІЧ - 3 фун.

Ю.Мандрик-5 ш., М.Крута-5 ш., Артимен-6 п., Хмера і друзі - 2 фун. 10 ш.,
 Ворон - Черник - 10 ш., Ворон - Долина - 3 ш. 6 п., І.Стальмах - 3 ш.,
 І.Фредак - 2 ш., О.Пятківський - 2 ш., Скоцилас - 1 ш.,
 М.Захарків - 1 ш., М.Тешнів - 2 ш., М.Катереняк - 1 ш.,
 М.Резнізавський - 5 ш., П.Веритик - 5 ш., Г.Зінь - 2 ш. 6 п.,
 В.Медицький - 2 ш., Саяк - 1 ш., Д.Мартинів - 2 ш., І.Фір - 2 ш.,
 І.Микита - 2 ш., І.Рудий - 1 ш., Д.Марушак - 1 ш., Р.Мудрий - 2 ш.,
 В.Трикар - 2 ш., О.Яоїнський і друзі - 13 ш. 8 п., Михаєвко і др. 4 ш.

НА ФОНД КРАЙОВИХ ВИДАНЬ

М.Романюк - 2 ш., Ю.Манорик - 4 ш., В.Дячок - 2 ш. 6 п.,
 Ворон - Долина - 1 фун. 12 ш.

ДЛЯ БІЙЦІВ УПА

З нагоди вінчання П-ва Романюків гості зложили на УПА - 3 фун. 3 ш. 6 п.

Ворон - Долина - 3 фун. 8 ш. 6 п., М.Гайдукевич - 1 фун.,
 Українці гостелю В и н г /закінчення поіменного списку/ -
 В.Ільницький - 10 ш., Д.Кісель - 10 ш., В.Евєць - 1 ш. М.Тропак-2 ш.,
 М.Сербин - 1 ш., В.Дядюсь - 4 ш., М.Британ - 10 ш., І.Антін - 5 ш.,
 І.Дзівє - 10 ш., М.Трухан - 2 ш., В.Кінашун - 5 ш., О.Тонин - 1 ш.,
 Х.Онуфрак - 5 ш., З.Павлів - 5 ш., В.Марушак - 5 ш., М.Кінаш-ІФ. 10 ш.,
 Е.Гарасимчук - 10 ш., С.Цыпак - 10 ш., М.Кундєвєвич - 10 ш.,
 С.Ціхоцький - 4 ш., В.Вондаренко - 4 ш., Т.Хомішак - 4 ш., Крадій-І Ф.,
 П.Мельник - 2 ш., В.Копина - 2 ш., Д.Калішук - 2 ш., Г.Ступницький-2 ш.,
 С.Бандрівський - 2 ш., Ф.Попак - 2 ш., В.Стасюк - 2 ш., Р.Стахів-10.,
 Т.Кошомбао - 2 ш., П.Дмитрук - 2 ш., К.Волєуд - 2 фун., Т.Кріль-10 ш.,
 І.Колесник - 1 фун., О.Хімак - 5 ш., П.Колесник - 10 ш., С.Симчук-10.,
 Г.Томенчук - 2 ш., І.Кучміренко - 2 ш., С.Рижак - 10 ш.,
 П.Слободян - 3 ш., Ф.Стефурак - 4 ш., К.Пліш - 2 ш., Г.Семенчук-10. 15 ш.,
 І.Наконечний - 5 ш., Д.Майка - 2 ш., І.Бассараба - 3 ш.,
 В.Воробєць - 5 ш., К.Воробєць - 4 ш., І.Сумак - 2 ш., М.Палак - 4 ш.,
 Е.Бочан - 2 ш. 6 п., П.Гусак - 2 ш. 6 п., Бойчук - 2 ш. 6 п., Н.Вєйтович-10.,
 Ф.Зінченко - 2 ш., М.Петренко - 2 ш., І.Чісок - 10 ш. С.Свистун-10. 15 ш.

ВСІМ ЗЕРТВОДАВЦЯМ - ШИРО ДЯКУЄМ.

У в а г а: з браку місця, поіменні списки жертводавців гостелів:
 Грандж, Фелдон, Голдгам, Міонарде, подамо в слідуючій числі.